

Kraal'ın Hikayesi

KRAAL'ın HİKAYESİ

-1-

KİRAMİ REFİA ALEMDAROĞLU ANADOLU LİSESİ

Editör
Osman ÖZER

Mayıs, 2018

**KIRAMI REFİA ALEMDAROĞLU
ANADOLU LİSESİ**

ISBN : 978-975-11-4516-1

Baskı : Anıl Grup Matbaacılık Yay. Ltd. Şti.
www.anilmatbaa.com.tr

Basım Tarihi : Mayıs, 2018

İÇİNDEKİLER

- BÜYÜCÜNÜN DOSTU / Rumeysa EŞİYOK / 7**
- ÖLÜM GÜNÜ / Sinem DEMİR / 11**
- KÜÇÜK YAŞTA HAYAT / Elif Nur AŞIK / 13**
- KEDİ / Kadir Başar BAKOVA / 15**
- ACI / Elifsu GÖZEL / 18**
- DÜŞTÜ / Özge E. GÜLER / 22**
- DAĞ / Fatih Emre AÇIK / 24**
- UNUTMAK İSTEDİĞİM ZAMANLAR / Beray AÇIKGÜL / 26**
- DİLEK / İrem AKGEYİK / 28**
- HIRS / Hilalcan AKSU / 30**
- UMUT'UN AİLESİNE KAVUŞMASI / Sude Belgin DEMİRAY / 31**
- BİR KÖYE ATANAN ÖĞRETMEN / Hevin ATAÇ / 34**
- PAMUK / İlayda DEMİRCİÇEŞMESİ / 36**
- KAYBOLAN HAYALLER / Ezgi ÇINAR / 38**
- MUTLU SONSUZ / Sıla ACER / 39**

SON BAHAR	<i>/ Oğuzhan GÜNAY</i>	41
UMUTSUZLUK	<i>/ Şevval Sude KARAKAŞ</i>	45
MASAL	<i>/ Yelda ERGÜN</i>	47
YÜREĞİMİ SATTIM	<i>/ Buse Kadriye KAVACIK</i>	49
SİNEM'İN KARDEŞ SEVGİSİ	<i>/ Büşra ERCİYES</i>	54
MAVİ BUĞU	<i>/ Damla NUR YAĞMURKAYA</i>	59
İÇ GÜZELLİK	<i>/ Aycan KÜÇÜK</i>	61
HAYALLER VE HEDEFLER	<i>/ Emre KURT</i>	63
GERÇEK SEVGİ	<i>/ Zehra Miray YILMAZ</i>	66
İŞ KAZASI	<i>/ Ayşe Nur ÖKTEN</i>	68
SON ELVEDA	<i>/ Beyza ANUŞOĞLU</i>	71
İSTEMEDEN ÖLÜYORUM	<i>/ İrem BOZAN</i>	74

ÖN SÖZ

Kirami Refia Alemdaroğlu Anadolu Lisesi olarak böyle bir eser çıkarmanın gururunu yaşıyorum. Böyle bir çakışma ile öğrencilere fırsat verilince öğrencilerin ne kadar yetenekli olduğunu gördüm. Hayal dünyalarının uçsuz bucaksız olduğunu, çevrede olup bitenlere de kayıtsız kalmadıklarını gördüm.

Bu eserin çıkış hikâyesi iki yıl önce girdiğim drama dersinde bir öğrencinin yazdığı hikaye ile başladı.

10. sınıflarda drama dersine giriyordum. Öğrencilere evde kullanılan atık ürünlerden yeni bir ürün yapmalarını istedim. Sonra bu ürünün yazacakları hikayede geçmesini istedim.

Enes Kaan, havlu kâğıdının rulosunu kadife kumaşla kaplayıp kalemlik yapmıştı. Sonra hikayesini yazdı.

Bir yazar varmış, bir odaya kapanmış durmadan yazıyordu. Bir gün sıkılmış dışarı çıkmış. Kalemler kendi aralarında konuşmaya başlamış.

Kurşun Kalem:

- Yazar en çok beni kullanıyor, ona en güzel hizmeti ben veriyorum.

Tükenmez Kalem:

- Sen de kim oluyorsun? Bak küçücük kalmışsın. Yakında yok olacaksın. Yazara en güzel hizmeti ben veriyorum.

Dolma Kalem devreye girmiş.

- Durun bakalım siz de kim oluyorsunuz. Siz yokken ben vardım. Ben nice alimlere hizmet ettim. Haddinizi bilin.

Diğer kalemler özür dilemişler.

Bu sırada yazar da bu konuşmaları dinliyormuş. İçeri girmiş, “Mademki bana bunca yıl hizmet ettiniz. Bundan sonra artık bu köşkte yaşayacaksınız .” diyerek kalemligi masanın üzerine koymuş.

Öğrencilerde bu yeteneği görünce müdür yardımcımız Neşe Gür’ün önerisiyle Kraalın Hikayesi’ni çıkarmaya karar verdik.

Bu eserin çıkmasında okul idaresine, edebiyat zümresine, özellikle bu eserde büyük katkı sağlayan Ayşegül Budak öğretmene ve bu esere hikâyeleriyle katkı sağlayan, yardımcı olan öğrencilerimize çok teşekkür ediyorum.

Osman ÖZER

Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

BÜYÜCÜNÜN DOSTU

Gözlerimi açtığımda gökyüzünde uçuyordum. Her bir tarafımda bulutlar vardı. Bir şeyin beni sırtımdan tuttuğunu hissettim. Kafamı çevirdiğimde ise garip bir yaratık gördüm. Bu, daha önce gördüğüm yaratıklardan biraz daha farklıydı. Uzun kulakları ve uzun bir kuyruğu, melek gibi kanatları, vücudunun yarısı ejderha ve yarısı kurt bedenine sahip olan bir yaratıktı. Yorgun görünüyordu. Belli ki uzun bir süredir gökyüzündeydik. Henüz derin uykumdan yeni uyandığım için olayların ciddiyetini tam anlayamamıştım. Bir süre gökyüzünde süzöldükten sonra yaratığın beni gizemli bir yere götürdüğünü anladım. Burası çok değişik ve büyüktü. Bir zamanlar okuduğum büyü kitabındaki yere çok benziyordu. Sanki terk edilmiş gizemli bir tapınak gibiydi. Tapınağa geldiğimizde beni birden uyku tutmuştu. Galiba yaratık dişlerindeki zehiriyle beni tekrar bayıltmıştı. Uzun bir süreden sonra gözlerimi açtığımda ellerim ve ayaklarım bağlı bir şekilde yerde yatıyordum. Biraz yanımda da o garip yaratık vardı. Yaratığın sırtında birkaç ok vardı ve acılar içinde yerde yatıyordu. Bu zamana kadar başımızdan neler geçti merak etmiştim. Ellerimi çözmeye çalışırken yaratığın ağzından kan geldiğini ve ağladığını gördüm. Ona yardım etmek için aceleyle ellerimi ve ayaklarımı çözmeye çalıştım. Çözdükten sonra onun yanına yavaşça yaklaştım. Beni gören yaratık birden canlandı ve kızgın bakışlarıyla bana doğru kükredi. O an çok korkmuşum ama niyetim zarar vermek değildi. Bir büyücü olduğum

için değişik varlıklarla iletişim kurmak benim için kolaydı. Ama konu bu yaratık olunca hiç olmadığı kadar zorlandım. Niyetimin iyi olduğunu kanıtlamak için ona yiyecek bir şeyler aradım. Etrafta bir sürü elma vardı. Toplayabildiğim kadar elma toplayıp onun yanına gittim. Beni yine görünce tekrar kızgın bakışlarıyla süzdü ama bu sefer kükrememişti. Elimde birkaç elmayla yavaşça yaratığın yanına yaklaştım. Elmaları görünce yüzünde masum bir ifade oluşmuştu. Elmaları önüne koydum. Galiba uzun süredir açtı ama yanında olduğum sürece onları yemedi. Yanından uzaklaşınca hepsini yediğini gördüm. Karnı biraz olsun doymuş gibiydi. Tekrar yanına gittim ve bu sefer bana kızgın bakışlarıyla bakmadı. Ona biraz olsun niyetimin iyi olduğunu göstermiştim. Yaratığa daha çok yardım etmek istiyordum. Bu yüzden sırtındaki okları çıkarmak istedim. Oklara doğru yavaşça yöneldim. Bu seferki niyetimi hemen anlamış gibiydi. Çünkü bir anda acınası bir ses çıkardı. Okları çıkarmanın ona nasıl bir acı vereceğini anlamıştı. Ama iyiliği için bunu yapmak zorunda hissediyordum. Okları yavaşça ve dikkatlice çıkardım. Çıkarmamla birlikte yaratığın bağırması bir oldu. Onu sakinleştirmek için yanımda hazır beklettiğim birkaç elmayı verdim. Bu olaylardan sonra sanki yaratık bana iyice ısınmıştı. Beni koruması gereken bir dostu olarak görüyordu. “Çok güzel bir canlısın. Daha önce hiç senin gibisini görmemiştim.” dedim. Yaratık, sanki beni anlamış gibi kafasını salladı ve kükredi. “Bir ismin var mı?” diye sordum. Bu sefer kafasını iki yöne salladı. “O halde senin ismin İnci olsun.” dedim. Çünkü gözleri aynı bir siyah inci gibi parlıyordu. Yaratık bunu duyunca yüzünde minik bir tebessüm oluşmuştu. “Bende büyücü Kiara. Tanıştığımıza memnun oldum!” diyerek ona gülümsedim. İnci de memnuniyetini göstermek için elimi yalamıştı. Bir anda çok yakın iki dost olmuştuk. Ama benim olabildiğince yakın bir zamanda eve dönmem gerekiyordu. Neden evimden ayrıldım ve neden buradaydım en ufak bir fikrim bile yoktu. Yüzümdeki mutlu ifade aniden değişmişti. Bunu gören İnci neden

mutsuz olduğumu anlamıştı. Yaptığından pişmandı. Çünkü krallarının emri üzerine birçok büyücüyü bu tapınakta sonsuz dek hapsedip, onların büyülerini emiyorlardı. İnci, bu kötü olayın asla başıma gelmesini istememişti. Bu yüzden kafasını bana doğru eğdi ve burnunu avucumun içine uzattı. Gözlerinde “Seni buraya getirdiğim için çok pişmanım. Kendimi affettirmek için seni buradan kurtaracağım!” dermiş gibi bir ifade vardı. Küçük bir tebessümle ona baktım ve “Hadi İnci! Bana çıkış yolunu göster.” dedim ve İnci’nin sırtına çıktım. Birlikte birçok yerden geçtik ve tehlike atlattık. Tapınakta ölmüş büyücülerin lanetli ruhları bize saldırmaya çalıştı. İnci, beni korumak için evine ve kralına ihanet etmişti. Ne yazık ki buradan çıkmak kolay değildi. Çıkmak için tapınağın en yüksek kulesindeki değerli kristal parçasından bir parça koparmak gerekiyordu. Birlikte çok büyük bir macera yaşamıştık. Belki de bir büyücünün daha önce hiç yaşayamayacağı kadar büyük bir macera. Bu zorlu zamanlarda ikimizde birbirimize güvenmeyi ve bir bütün olarak görmeyi öğrenmiştik. Gün sonuna doğru sonunda kuleye varmayı başarmıştık. Tek yapmamız gereken kristalden sadece minik bir parça almaktı ki aniden bir sürü farklı yaratık ortaya çıkıverdi. Bu yaratıklar tıpkı İnci’ye benziyordu ama bir noktada farklıydılar. Amaçları bize saldırmaktı. İnci tam saldırma pozisyonunu alacaktı ki diğer yaratıklar aniden İnci’nin üstüne atlayıverdi ve beni de yere düşürdüler. Neredeyse kuleden düşüyordum. Önüme baktığımda ise yaratıkların İnci’yi neredeyse parçaladıklarını gördüm. İnci’nin her yerinde pençe izleri ve yaralar vardı. Korkmuştum ve ne yapacağımı bilmiyordum. Büyü konusunda henüz tam bilgim yoktu. Birdenbire tapınağın sallandığını hissettim. Tapınak, lanetli ruhların saldırısına uğramıştı. Artık burada uzun süre kalamazdık. İnci, aniden canlandı ve bütün yaratıkları üstünden attı. Hepsiyle dövüştü ve tek tek kuleden aşağı attı. Kanatlara sahip olmalarına rağmen uçuşlarını kontrol edemeyip yere düştüler. Tapınak bu sarsıntıya daha fazla dayanamadı ve duvarlar çatlamaya başladı. Çatlamadan

dolayı panikle etrafta koşturmuş İnci, sert bir biçimde bana çarptı ve bayılmama neden oldu. Bu duruma üzülmüştü ama panikten ne yapacağını bilememişti. Beni sırtına aldı ve pençesiyle kristalden bir parça koparıp ağzına aldı. Artık geriye tapınağı terk etmek kalmıştı. Nihayet İnci, yaralanmış kanatlarını açmış; beni ait olduğum yere götürmek üzere kanat çırpıyordu. Belli bir süreden sonra köyüme geri dönmüştük. İnci'yi gören diğer köylüler ve büyücüler, ellerindekilerle ona vormaya çalışıyorlardı. Buna dayanamayan İnci yere indi ve beni sırtından bıraktı. Köylüler beni görünce hemen aceleyle beni İnci'den uzaklaştırdılar. İnci'nin tehlikeli bir canavar olduğunu düşünüyorlardı. O an bayılmış bir vaziyette olsam da hala İnci'nin kükremesini duyabiliyordum. Köyün usta büyücüsü, bulunduğumuz yere gelip İnci'ye zarar vermemeleleri gerektiğini söylemişti. İnci hemen bunu fırsat bilip oradan uçarak uzaklaştı. Giderken şiddetlice kükredi. Kükremesinden “Umarım kendimi affettirebilmişimdir.” anlamlarını hissettim. Gözlerimi tekrar açtığımda artık güzel evimde huzurlu bir biçimde yatıyordum. Yataktan kalkar kalkmaz dışarı çıktım ve gökyüzüne bakındım. Sanki İnci'nin hala oralarda bir yerlerde uçtuğunu hissediyordum gibiydim. Ama bunlar tabii ki hayaldi. Uzun yıllar sonra evimin yanında bir kristal gördüm. Bu çok güzel bir kristalden ve bana bir şeyi çağırıyordu. Asla unutmamam gereken birini hatırlatıyordu. Derken birden gözlerimin önünden siyah incili kolyeye sahip bir bayan geçti. O anda her şeyi hatırladım. Beni uzun bir maceraya davet eden melek gibi İnci'yi. Acaba şuan neredeydi ve ne yapıyordu? Bu soru beni delirtiyordu ama hala bir yerlerde olduğuna ve bir gün onu tekrar göreceğimden adım gibi emindim.

Rumeysa EŞİYOK

ÖLÜM GÜNÜ

Her gece olduğu gibi o gün de başını yastığa koyup uyumuştur tabii her şeyden habersiz bir şekilde uyuya kalmıştı. Belki de yarın başına gelecekleri bilse bu kadar rahat uyuyamazdı. O gece rüyasında çok farklı şeyler görmüştü. Sabah olup uyandığında ilk işi fal, burç, rüya yorumlama ile uğraşan yakın arkadaşı ile sabah kahvaltısı yapmak olacaktı. Uyandı ilk işi Mavi isimli yakın kız arkadaşını arayıp beraber kahvaltı yapmaları gerektiğini söyleyip telefonu kapatmak oldu ve hazırlanmaya koyuldu. Rüyasının etkisinden kurtulamadı parlak ruh gibi hazırlanıyordu Gece. Acele bir şekilde evden çıktı ve buluşacakları kafeye doğru yürümeye başladı.

Kafeye vardığında Mavi'yi aradı birazdan orada olacağını söyleyen arkadaşını beklemeye başladı. Mavi geldiğinde Gece'ye ne olduğunu ve neden bu kadar endişeli olduğunu sordu. Gece lafı uzatmadan Mavi'ye dün gece rüyasında gördüklerini anlatmaya başladı. Gece'nin doğum gününe 18 yaşına girmesine üç gün vardı. Rüyasında kendi doğum günü partisinde olduğu ve çok eğlendiğini ancak saat gece 00.00 olduğunda öleceğini öğrendiği bir mektup almasaydı ve gerçekten de saat 23.58 sularında partideyken havuza düşüp boğulduğunu görmüş, polisleri çağırdıklarında da kayıtlara Gece'nin saat 00.00 da boğularak öldüğünün kayıta geçtiğini görmüş ve ardından birden boğuluyormuşçasına uyanıp ilk işi Mavi'yi aramak olduğunu söylemiştir. Gece'nin genelde rüyaları çıktığı için bu

rüyadan da aşırı korkmuştur. Mavi, Gece'ye sakin olmasını hazırlıklardan dolayı stres yaptığını bu yüzden kötü bir rüya gördüğünü, insanın ölümünün öngöremeyeceğini kaderini ancak Allah'ın görebileceğini söylemiştir.

Eninde sonunda o beklenen an gelir ve Gece doğum günü sabahı sıkıntılı bir şekilde uyanır. O bu sabah 18 yaşına girmiş bir gençtir. Hazırlıklara koyulur ve öğlene doğru akşam partinin olacağı mekana gidip hazırlıklara bakar. Gece rüyasında görmüş olduğu anları görmeye başlar ve strese girer, direk Mavi'nin yanına giderek olayı anlatır. Mavi rüyasında yaptığı şeylerin tersini yapmasını söyler böylece belki de kaderine değiştirebileceğini düşünürler ve rüyasında görmüş olduğu her şeyi yapar hatta doğum gününü 23.30 da bitirir ve eve doğru gitmeye başlar. Yolda giderken telefonunu parti alanında unuttuğunu fark edip geri döner ve garsona buralarda bir telefon görüp görmediğini sorar. Garson içeriyi temizlediklerini ve telefon görmediklerini sadece havuz alanına bakmadıklarını, oraya bir bakmasını söyler.

Gece havuz alanına gider. Havuzun yanındaki masanın önünde telefonu görür ve masaya doğru ilerler telefonu eline alır ve birden ekranda yazan saate bakar 23.58'dir. Gece Parti'nin bittiği ve eve doğru gittiği için ölmeyeceğini düşünür. Tam giderken Gece'nin ayağı kayar ve havuza düşer. Havuzun o sırada havalandırması açıktır ve Gece'yi aşağı doğru çeker yukarı doğru yüzmeye çalışsa da havalandırma açık olduğundan aşağıya çeker, stresten ve oksijensiz kalmaktan Gece 18 yaşında doğdu gün boğularak ölür. Polisler tarafından kayıtlara 00.00 da boğularak ölmüştür diye geçer.

Yani aslında nerede, nasıl olursak olalım, ne yapsak yapalım eğer kaderimize yazılmış ise onu yaşamaya mahkumuz.

Sinem DEMİR

KÜÇÜK YAŞTA HAYAT

Sene 1990'lar..

Sabah saatleriydi. Güneş o tatlı yüzünü yavaş yavaş yemyeşil ovanın üzerinde göstermeye başlamıştı. Yaylaya yaz başlangıcı gelen insanlar, kışın gelmesi ile köy evlerine dönüyorlardı. Yaylada kışı da yazı da tek geçiren kişiler Cankız ve onun dedesiyle ninesiydi. Onların da köyde bir evi vardı ama Cankız doksanına merdiven dayamış bu yaşlıları tek başına o virajlı yollardan götüremezdi. Hem de bu insanlar son günlerini yaylada geçirmek istiyorlardı. Çünkü hayatları bu ovalarda geçmişti.

Cankız bu zamanlarda daha fazla hülyalara dalıyordu. Dışarıdaki hayatı merak ediyordu. Cankız neredeyse 15 yaşlarındaydı. O doğmadan babası vefat etmişti. Annesi de yaklaşık 2.5-3 yıl önce ölmüştü. O zamandan beri dedesi ve ninesine tek başına bakıyordu. Yayla hayatından başka hayat bilmeyen Cankız, yaz vakti yaylaya gelen arkadaşlarının anlattıklarını can kulağıyla dinliyordu. (Bu yüzden yazı, baharı ayrı bi seviyordu.) Arkadaşları ona meydanın yenilenmesini, sinemamasın açılmasını heyecanla anlatıyorlardı. Hele ki sinemaya gelen filmlerden, o büyük ekrandan bahsedilirken Cankız daha da meraklanıyor, o sinemayı çok merak ediyordu. O büyük ekranın karşısına geçmek kahkaha atmak ya da damla damla gözyaşı dökmek istiyordu. Ama bunlar onun için hayalden başka bir şey değildi. Dedesini ve ninesini bırakıp

köye gidemezdi. Onlarsız ne yapardı? Giderlerse iyice yalnız kalacaktı...

Aralık aylarının sonlarına doğru, karlar yaylada, o yükseklikte yoğun bir şekilde yağarken her zamanki gibi sobaya odun almak için evlerinin arkasında ki kömürlüğe giden Cankız odunları almış eve gelmişti. Dedesine ve ninesine arkası dönük sobaya odunları atıyor bir yandan da “Dışarısı baya soğukmuş, kar nasıl yağıyor, şu karşı Dişli dağı bile görünmüyor.” diyordu. Sesleri gelmeyince bir an duraksadı, ninesi ona mutlaka bir cevap verirdi ama şimdi ses yoktu. Arkasını döndüğünde yorganlarının altında ki dedesi ve ninesine baktı. Uyuyor gibi gözüküyorlardı ama daha saat sekiz olmamıştı ve onlar bu kadar erken uyumazlardı. Cankız, ninesine yaklaştı “Nine ilacını içmedin hadi kalk iç” dedi. Ninesinden bir ses gelmedi. Korku içini kemirmeye, tedirgin olmaya başlamıştı. Parmaklarıyla dokundu, bir yandan kalkmaları için bir şeyler söylüyordu. Tepki gelmedi. Yaylaya gelen bir ablasından ilkyardım ile ilgili birkaç şey öğrenmişti. İlk nabızlarına baktı. Atmıyordu. Ölmüşlerdi. Ne yapacağını bilemez halde telaşla köyün muhtarını aradı. Muhtar da bir an şaşırıldı çünkü haber beklemediği bir anda gelmişti. Kızı biraz teselli etti ve yaylaya cenaze arabası gönderdi. Araba bu karda gece bir civarı anca geldi. Cankız da aldığı birkaç eşya ile arabaya bindi, biryandan gözünden yaşlar süzülüyordu.

Şimdi Cankız için başka bir hayat başlıyordu. O hayallerle dönmek istediği köye acıyla dönüyordu. Yalnızdı ama asla pes etmeyecek, hayata karşı hep dimdik duracaktı...

Elif Nur AŞIK

KEDİ

Ormandaki araba galerisi son günlerde yoğun bir ziyaretçi akınına uğruyordu. Tüm orman hayvanları galerideki arabaları görebilmek için birbirleriyle yarış halindeydiler. Rengarenk, gıcır gıcır, son model arabalar ziyaretçilerin gözlerinin içine bakıyor ve beni alın, beni alın diye haykırıyorlardı sanki. Kim istemezdi ki, son model bir arabası olsun, binsin içine, geçsin direksiyon başına, yürütsün arabayı, baksın keyfine, yaşasın hayatını. Fakat, bu o kadar kolay değildi. Geçinilebilecek gibi varsayılan bir aylık kazanç 100 kredi iken, en ucuzu 3.000 kredi olan bu arabalardan bir tane edinebilmek için, tam iki buçuk yıllık birikim gerekirdi...

İş bilenin, kılıç kuşananın, kredi kazananındı. Çok kazanan çok harcamalıydı ki, kazandığını fark edebilsin, başkalarına fark ettirebilsin. Genç tüccar Sarman, sağ ve solunda yürüyen iki arkadaşıyla birlikte hışımla galeri kapısından içeri girdi. Girer girmez de zınk diye duruverdi. Sağına, soluna baktı. Bu ne kalabalıktı böyle? Şu kalabalığın kaçta kaç bir araba alabilirdi kendine? Taş çatlasa yarısı desen öteki yarımın ne işi vardı burada? Panayır değildi ki burası, adı üstünde araba galerisi. Giyinirdin, kuşanırdın, koyardın kredileri ceplerine, gelirdin, seçerdin arabayı, sayardın kredileri, biner arabana, basardın gaza, çeker giderdin. Seyirlik değildi ki arabalar, alımlıktı. Gidip sorsunlar bakalım galerinin sahibine:» Arkadaş, sen bu arabaları seyredilsin diye mi, yoksa alınsın

diye mi getirip koydun buraya?» Bakalım ne diyecekti galerinin sahibi onlara...

İki candan arkadaş Tilki ile Kurt da methini çok duydukları bu araba galerisine gelmişler, son model arabaları seyrediyorlardı. Amaçları eğlence olsun, şöyle bir gezip gideceklerdi. Bir aralık Tilki, arkadaşına;

“ Şu lacivert arabayı alsana kendine. Al koy evinin önüne. Herkes, Kurt ne zenginmiş de haberimiz yokmuş desin.” deyince, Kurt da:

“ Al demesi kolay da o kadar krediyi ben nereden bulayım? Baksana fiyatı 30.000 kredi diye yazıyor. Galerinin en pahalı arabası bu lacivert arabaymış. Hem sen bana, şu araba tam sana göre, aman, bu arabayı kaçıрма deyip duracağına kendin alsana bir araba.” diye çıkıştı Tilkiye.

Tilki ile Kurt lacivert arabaya imrenerek bakıp konuşmalarını sürdürürken, Sarman da, iki arkadaşıyla galerideki arabaları gözden geçiriyor, fakat hiçbirini beğenmiyordu. Lacivert arabanın önüne geldiklerinde Sarman, şöyle bir göz ucuyla arabanın üzerindeki etikete baktı. Fiyatı: 30.000 kredi. Daha sonra bakışlarını etiketten ayırarak arabayı incelemeye başladı. Rengi lacivert, modeli alışılmamış, görünüşü kusursuz, lastikler kırmızı... Sarman, bayıldı arabaya bayıldı. Kırmızı lastikli araba tam bana göre diye düşündü. Sağında duran arkadaşına:

“ Sen hiç şimdiye kadar kırmızı lastikli, lacivert bir araba-ya binmiş miydin? “ diye sordu.

Arkadaşı:

“ Demek bunu alıyorsun.” dedi. “ Böyle bir arabaya hiç binmemiştim. Bundan sonra bol bol bineceğiz desene. “ Sarman arkadaşının sözlerine gülümsedikten sonra arabanın yanındaki görevlinin yanına gitti. Görevliden arabanın iç donanımı ve

çalışma sistemi ile ilgili bilgileri alan Sarman, gerekli evrakları imzalayıp, alım-satım işlemlerini de tamamladıktan sonra, iki arkadaşıyla birlikte galerinin dış kapısı önüne çıkıp arabasının getirilmesini beklemeye başladı. Az sonra araba arka kapıdan çıkarılıp ön kapı önüne getirildi ve yeni sahibine, yani Sarman' a teslim edildi. Sarman direksiyona geçtikten iki arkadaş da arka koltuklara oturduktan sonra, araba öyle bir kalkış kalktı ki, galerinin önünde bu çok pahalı arabayı ve sahibini seyre dalan meraklıların neredeyse kulaklarının zarı patlayacaktı. Efendim, böyle de kalkış olur muydu? Bu gürültü de neyin nesiydi? Ne lüzumu vardı bilmem kaçınıcı vitese takıp kalkışın? Bak ne güzel gelmişsin, arabayı almışsın. Bin git işte arabana adam gibi. Seyredenler de bravo desinler, alkış tutsunlar peşinden. Onca gürültünün, ortalığı simsiyah egzoz dumanı ile kirletmenin, güzelim yolları kırmızı lastiklerinle çizdirmenin zararından başka kime ne faydası olacaktı ki? Bu çirkin davranışın açıklamasını, bırak Sarman'ı, çok değişken fikirler üreten, son derece zeki, süper bir beyin yapısına sahip biri bile yapamazdı. Kesinlikle açıklaması yoktu.

Tilki ile Kurt da oradaydılar. Araba uzaklaştıktan, ortalık tenhalaştıktan sonra, Tilki işi serine vurdu:

“ Öyle böyle aldılar arabayı gittiler. Şimdi gönlünden geçeni dilin söylesin. İstemez miydin bu lacivert arabanın sahibinin sen olmasını? Kurulurdun direksiyon başına, hafiften köklerdin gazı, çatlatırdın dostu düşmanı..”

Bunun üzerine Kurt:

“ Arabanın benim olmasını isterdim istemesine de, ben hayatta böylesine hızlı gitmezdim. Ağır ağır, göstere göstere sürerdim arabayı. Camı da açardım, püfür püfür esen rüzgar altında. Ooh, gel keyfim gel...” diyerek gevrek gevrek güldü.

Kadir Başar BAKOVA

ACI

Yunan mitolojisinde tanruların kralı, göklerin hakimi Zeus'un yarattığı insanlar eskiden dört kollu, dört bacaklı, bir kafada iki ayrı yüze sahip, sırtlarından birbirlerine yapışmış şekilde ve her insan çift olarak yaşar şekildeymiş. Çiftler mutlu bir şekilde yaşamlarını sürdürürken Zeus'a şükretmeyi unutmışlardır. Zeus insanları uyarmada insanlar dinlememiş bunun üzerine Zeus kendi adına yakışır bir şekilde insanları ayırmıştır. Öyle büyük, gözleri kör edecek bir parlaklıkta şimşekle insanları ayırır ki her insandan iki tane olur ve bir daha birbirlerini bulmaları zorlaşacak şekilde uzakta bulurlar kendilerini. Ve bu kehanette yıllardır ortada dolaşan ruh eşi arama olayı olarak bilinir.

Genç kadın ve genç adam senaryonun sözlerinden sonra gülümseyerek birbirlerine baktılar. Biliyorlardı ki ikisi de birbirlerinin ruh eşiydi. Birbirlerini bulmaları çok hoş bir şekilde olmuştu. Gittikleri tiyatrodaki koltuklarının yan yana olmasından kaynaklı başlayan sohbetleri sahne bitiminden sonra kahvecide devam etmiş ardından da her ay düzenli olarak bu şekilde görüştüğünden sonra iki tarafında birbirine hissettiği duygular sonucu iyice yakın olmuşlardı. Birkaç ay sonra ise iş ciddileşip aileler ile tanıştıktan sonra bir sene içinde klasik bir yaz düğünü eşliğinde evlenmiştiler. Şimdi ise iki yaşındaki küçük kızları ile mutlu bir hayatları vardı.

Tanıştıklarından beri her zaman yaptıkları gibi genç çift küçük kızlarını büyükannesine bırakıp tiyatroya gittiler. Tiyatro ise çok sevdikleri bir kitabın sahnedeki haliydi. Genç adam ve kadın senaryoyu bilseler de merakla izliyor bazı yerlerde birbirlerinin gözünün içine bakıp gülüyorlardı. Daha sonra genç adam cebinde titreşen telefonu ile gözlerini genç kadının üzerinden çekip telefon ile ilgilendi. Kızlarına bakan büyükanneleri arıyordu. Muhtemelen küçük kızın yattığını söyleyecekti. Genç adam sessiz alanda konuşamayacağı için telefonu meşgule atıp cebine koyduktan sonra pür dikkat sahneyi izlemeye başladı. Genç kadın da eşi ile aynı düşüncede olsa da yüreğindeki sızı onu rahat bırakmıyordu. Kadını düşüncelerin içinden çeken ise bu sefer kendi telefonun çalmasıydı. Genç kadın asla yapmadığı bir şeyi yapıp bu sefer telefonunun sesini kısmayı unutmuştu. Hemen çantasına elini atıp kapatmaya çalışsa da salondaki herkesin gözleri genç kadına dönmüştü. Genç kadın özür dileyen bakışlar atsa da büyükannenin aradığını görünce tedirgin olmuştu. Telefonu açtıktan sonra dışarı çıkmak için adımını atsa da yaşlı kadın telefon başında ağlayarak küçük kızlarına iyi bakamadığını söylüyordu. Genç kadın neler olduğunu sorsa da arkadaki ambulans sesi kalbine en keskin bıçakların girmesine sebep oldu. Genç kadının eşi ise ne olduğunu anlamak için yanına gitsede ondan asla cevap alamadı. Genç adam telefonu eline alıp konuştuğunda ise o da ambulans sesini duymuştu. Ama şuan ona en yakından gelen karısının çığlık sesi ambulans sesini bastırmıştı.

Genç çift nasıl oldu da hastaneye geldiler bilmiyorlardı ama şuan kızlarının yanına giderken derece almış koşuculardan daha iyi koştuklarını biliyorlardı. Acil kapısının önünde ağlayan yaşlı kadının yanına varan genç çiftin kendileri gibi ağlamaktan gözü şişen kadına ne olduğunu sorduklarında yaşlı kadın bilmediğini birden fişkırcasına küçük kızın kustuğunu söyledi. Genç kadın ve adam doktora küçük kızın ebeveynleri olduklarını söyleseler de yanına şuan kimsenin giremeyece-

ğini söyledi. Sadece uzaktan evladına bakan çift ağlamaktan helak olmuştu. Küçük kızları cidden kötüydü. Doktor ise birkaç dakika sonra yanlarına gelip kızları hakkında tam teşhis konulmasa da menenjitten şüphelendiğini söyledi ve ailesini küçük kızın yanına götürdü.

Tam iki ay. Tamı tamına iki aydır hastanede olan çift kızlarının kesin olarak hastalığını biliyorlardı. Menenjit. Bulguları yüksek ateş, huzursuzluk, bulantı, fişkirir tarzda kusma, havale geçirme ve koma olsa da küçük kızda başta kusma daha sonra ise yüksek ateş başlamıştı. Bu iki hafta da beslenmesi ağız yoluyla sağlanamadığı için serum ile beslenen küçük kızın hali ailesini bayağı üzüyordu ama kızlarına üzüntülerini göstermek istemedikleri için uyanikken sürekli onu mutlu edecek şeyler yapıyorlardı. Küçük kız uyuduğunda ise birbirlerine sarılıp ağlıyorlardı.

Küçük kızın hastalığı bulaşıcı olsada genç çift daha önce aşı oldukları için bir şey olmuyordu. Yine de tedbir amaçlı hastane kıyafetleri giyiyorlardı. Şimdi ise yemek yiyecekleri için kıyafetlerini değiştiriyor kızlarının tedavisinin iyi gittiğini konuşuyorlardı. Dışardan gelen sesle konuşmaları kesilsede hastanede yüzlerce hastanın olduklarını düşünüp tekrar konuşmaya başladılar. İşlerini bitirip odadan çıkan genç çift doktorların koşarak önlerinden geçmesine şaşırıyorlardı artık. Yemekhaneye giderken telaşla onların yanına gelen hemşireyi ilk gören genç adam hemen eşinin kolunu tuttu. Genç kadında hemşireyi gördükten sonra hemşirenin konuşmasına gerek kalmadan küçük kızlarının odasına koştular. Odanın kapısından çıkan doktoru görünce durakladılar. Adam anlamıştı , kadında. Ama kadın durmadı koştu kimse engel olmadı ona ve kızının odasına girdi. Odada kızlarının kıyafetlerinin olduğu bir dolap vardı ona takıldı önce gözleri sonra küçücük ayakkabılarını görmüştü. Bu ayakkabıları ilk yürüdüğünde almıştı genç kadın kızına. Onu hatırladı. Yatağa bakmalıydı, kızına

bakmalıydı ama cesareti yoktu. Sonundan buğulu gözleriyle baktı kızına. Minik bedeninin sarıldığı battaniyenin bir kısmı yerdeydi. Gözlerini yerden yavaş yavaş yukarıya çıkardığı an boğazından bir çığlık döküldü. Sendeleğe sendeleğe gitti ve kollarının arasına aldı onu iki aydır hastalığından dolayı ona sarılamıyor, koklayamıyordu. Kokusunu içine çekti başta sonra yüzünü öptü. Göğüsüne bastırđı onu. Kızı hep orda uykuya dalar, kadın kıpırdadığı an huysuzlanırdı. Ama bu sefer huysuzlanmıyordu. Kadın şuan onun o huysuz sesini duymak için canını verebilir ,dünyayı yıkabilirdi. Ama ne kadın dünyayı yıktı ne de küçük kız uyandı...

Elifsu GÖZEL

DÜŞTÜ

Oysaki daha düşecek kadar yaşamamıştı hayatı. Hikayesi o kadar uzun değildi. Altı yılın içine ne sığdırabilirdi ki? Belki yüzlerce oyuncak, çokça gülmeler, körebeler, saklambaçlar...

Olması gereken buydu fakat olmadı.

Altı yaşındaydı yatağından alınıp apar topar hastaneye götürüldüğünde. Bir gün, üç gün, sekiz gün bitmeyen günler. Tahliller, ilaçlar ve iğne delikleriyle yaşamaya neredeyse alışmıştı bile. Çocuklar alışırdu çünkü.

Küçük bir odası vardı. Silik eşyalı, renksiz, sade. Bir çocuk odası gibi değildi, olamazdı da. Bir yatak, düz renk nevresim, bir masa ve sandalye, hepsi buydu. Pencereden sadece karşı binanın çatısına arada sırada konan kuşları görebiliyordu. Kuşları seviyordu, bazen “ Keşke onlar gibi özgür olabilsem.” diye içinden geçiriyordu belki de.

Giderek soluyordu, hastalığı büyüdükçe o küçülüyordu.

Hastalığının adı neydi? Ne önemi vardı ki? Bir çocuğa hangi hastalık ismi yakışırdı?

Artık evi burasıydı, odası, hayatı. Bazen öyle “ uff” oluyordu ki, öpünce de geçmiyordu.

Annesi ona söz vermişti, bu odadan sağlıklı bir şekilde çıkacaktı. Çocuk, kalbinin tüm saflığı ve masumiyetiyle inanıyordu buna.

Önce saçları, sonra kaşları ve daha sonra da kirpikleri dö-küldü. Tıpkı sonbahardaki bir ağaç gibi solmuştu. Mevsimlerden de sonbahardı. Yağmur yağdığı zaman pencereden karşı binanın çatısına düşen yağmur damlalarını izliyordu.

Git gide küçülmeye devam etti çocuk. Daha çok ameliyat oldu, daha çok iğne delikleri oldu küçük vücudunda.

Onun bu halini görenler o kadar çok üzülmüyorlardı ki. Ama çocuk her şeyden habersizdi.

Sadece hasta olduğunu ama iyileşeceğini biliyordu. Annesi ve doktoru ona çok güçlü biri olduğunu söylemişti çünkü.

Zavallı çocuk gün geçtikçe daha da kötüleşiyordu. O gün yine bir ameliyata girecekti. Ameliyattan önce son kez çatıdaki kuşlara baktı.

Düştü.

Özge E. GÜLER

DAĞ

Günlerden bir gün beş dağcı arkadaş dağa çıkmaya karar verdiler. Tüm hazırlıkları tamamlayıp dağa çıkmak üzere yola koyulmuşlardı. Uçsuz bucaksız bilmedikleri bir ormana girerler. Hava kararmaya ve sonbahar mevsiminde oldukları için git gide ürkütücü bir soğuğa teslim ediyordu orman kendini. El fenerlerini açıp hızlı adımlarla varacakları mesafeye doğru giderken arkalarında kendilerine ait olmayan bir el fenerinin ışığını fark ederler. Beş arkadaş korkusuzca birbirlerine bakıyorlardı ama hepsi gayet iyi biliyorlardı ki bellerinde ki yardım silahlarına güveniyorlardı. Birkaç dakika sonra önlerine ürkütücü bir iki katlı ev çıktı, yorulmuşlardı geceyi burada geçirmeye karar verdiler, hem de kamp kurmalarına gerek kalmayacaktı. Evin kapısının ahır kapısından farkı yoktu, ya burada kimse yaşamıyordu ya da anlaşılın o ki evde yaşayan kişi temizliği sevmiyordu. Kapıyı biraz zorladıktan sonra hemen açıldı içlerinden birisi girmemeliyiz ya içeride biri varsa diye fısıldıyordu. Arkadaşları hiç cevap vermeden ve dinlemeden kapıyı açıp içeri girdiler. İçeride leş gibi bir koku hakimdi. Ve duvarlarda ise geyik kafaları asılıydı. Anlaşılın o ki evde oturan birileri ve ya biri vardı. İçlerinden biri buzdolabını açtı. İçinde ne eti olduğu belli olmayan kan içinde bir şey yüzüyordu bu sefer hepsi ürkmüştü. Kapıya doğru yöneleceklerdi ki sert ve tok bir ses duydular: “Evimde ne arıyorsunuz?”

Korkmuşlardı, bu arkalarından gelen el fenerli adam olmalıydı. İri yarı bir vücuda sahip ve sırtında kahverengi bir

tüfek vardı. Adamda psikopat tipi vardı. Ürkmüşlerdi bir an önce buradan çıkıp gitmek istiyorlardı. Adamla biraz konuştuktan sonra misafir olarak kalıp gece kaçacaklardı. Evin sahibi olduğunu düşündükleri adam gençlerin belinde ki silahları fark etmişti. Ve her ne kadar mırın kırın etseler de silahlarını adama vermek zorunda kalmışlardı. Ev sahibi yatacakları yeri gösterip yatmaya gitmişti. Gece yarısı olmuştu. Hazırlanıp evden kaçmayı planlıyorlardı ancak aralarından bir kişi eksikti. Evin içinde ne kadar aradıysalar da bulamadılar. Sabah olmuştu ama arkadaşlarını hala ortalıkta yoktu. Evin sahibi olan adamın arkadaşlarına zarar vermesinden korkuyorlardı. Adam gayet soğukkanlıydı. Dört arkadaş polisi arayacaklardı ancak telefon bu evde çekmiyordu. Bu geceyi burada geçirip sabah olunca kaçmak ve polisi aramak ilk planlarıydı. Sabah olduğunda dört arkadaş kendilerini sandalyelere bağlı bir şekilde buldular. Karşılarında bulunan kanlı masaya dehşetle bakarken ev sahibi gülümseyerek konuşmaya başladı. “Biraz sonra kafalarınız bu masada, bedenleriniz ise yerde olacak” dediğinde korku tüm bedenlerini esir almıştı. Dağcılardan birisi sinirli bir şekilde kaybolan arkadaşının nerede olduğunu soruyordu. Adam arkadaşının gece kaçtığını ancak ormanda kurduğu tuzaklardan birisine yakalanacağını söylediği sırada kapı sert bir şekilde açıldı. Kaçan dağcı kapıdan adama doğru silahını uzattı ve tek bir kurşunla psikopat adamı yere sermeyi başardı. O gün dağcılar önce polise gittiler ve yaşadıklarını anlattılar. Daha sonraysa ailelerinin yanına gittiler.

Fatih Emre AÇIK

UNUTMAK İSTEDİĞİM ZAMANLAR

Yeniden aynı nefret içerikli mesajlar. Her gün bunları görmekten, işitmekten, alay konusu olup aşağılanmaktan bıktım. Her sabah yeniden uyanıp okula gitmekten, okula gidip insanlar tarafından aşağılanmaktan bıktım ancak hayat bir şekilde devam ediyor ve ben yine kalktım ve okula gitmek için hazırlanıyordum. Annem her sabah bana bir şeyler yedirmek için uğraşırken ben onu dinlemeyip bahçemizde ki uçuşan yaprakları izliyordum. Servisin sesini duyar duymaz yavaşça çantamı alıp evden çıktım. Servise doğru yürüdüm, servise bindiğim an her gün karşılaştığım aynı tiksindirici bakışları tekrar izledim ve boş bir yere geçip oturdum. Okula geldiğimizde serviste ki herkesten sonra indim. İner inmez bacağıma takılan çelmeyle kendimi yerde bulmam bir oldu. Kafamı kaldırıp kimin çelme taktığını gördüğümde gözlerim doldu. Hoşlandığım çocuk bana çelme takmıştı, gülüp yanımdan uzaklaştı. Kendimi kaldıramayacak kadar güçsüzdüm. Bir öğretmenim beni yerde görünce yanıma gelip yardımıyla beni öğretmenler odasına götürdü. Kollarım ve dizlerim morarmıştı. Vücudum artık bu tür sert darbeleri kaldırmıyordu. Öğretmenim velimi aramak istediğini söylediğinde aramasını istemedim ve teşekkür edip sınıfıma doğru yürümeye başladım. Sınıfa girince serviste karşılaştığım tiksindirici bakışlardan farksız bakışlarla tekrar karşılaşmak zorunda kaldım. Sırama oturduğum sırada gözüme sıramda yazılı olan kelimeler takıldı. “İskelet zaten yaşamayı beceremiyorsun, ölmelisin.” Yazısı benim yü-

reğimi en derinden sarstı. Gözyaşlarımı salıp sınıftan hızlı ancak titrek adımlarımla çıktım ve eve yürümeye başladım. Ben artık yaşamak istemiyordum. Aklımda ki ölüm artık bedenime de gelmeliydi. Eve gelir gelmez banyoya çıktım ve ölmek amacıyla bulduğum tüm ilaçları içtim. Uyandığımda kendimi hastanenin boş tavanına bakarken buldum. Ölmeyi bile becerememiştim. Anneme ne olduğunu sorduğumda “Sorun yok kızım, mideni yıkadılar.” Dedi. Tekrar bilincimi kaybetmem uzun sürmedi.

İsmimi duyup uyandığımda annem deri koltukta yorgun gözlerle bana bakarak oturuyordu. Arkadaşlarımın ziyarete geldiğini söylediğinde şokla etrafıma baktım. Kapıdan içeriye sınıf arkadaşlarım ve hoşlandığım çocuğun girdiğini görünce şokumun dozu artmıştı. Üzgün gözlerle bana bakan arkadaşlarım özür dilediler, yaptıklarından pişman olduklarını gözlemlerinden anlıyordum. «Bana bunu neden yaptınız?» sorusu dudaklarımdan döküldüğünde daha pişman şekilde bakmaya başladılar. Hoşlandığım çocuk ve diğerleri «Bizde sana bunları neden yaptığımızı bilmiyoruz, özür dileriz.» Dediklerinde ne diyeceğimi bilmiyordum. Hemşire içeri girip ziyaret saatinin bittiğini söyleyerek beni kurtardı. Bir hafta daha hastanede kaldıktan sonra taburcu olup tedavime evde devam ettim ve artık tedavimin sonlarına yaklaşmış anoreksiya hastalığımı yenmiş hayatıma kaldığım yerden ve daha mutlu bir şekilde devam ediyorum.

Beray AÇIKGÜL

DİLEK

Bir Pazar akşamıydı aile yemeğinden sonra herkes evlerine dağılmaya başlamışlardı. Anneme yardım ettikten sonra odama çekildim ve üzerimdeki rahatsız kıyafetlerimden kurtulup en sevdiğim, rahat pijamalarımı giydim. Cam kenarına geçtim.

Yıldızları izlemeye başladım ve yanında müzik dinlemenin güzel olabileceğini düşünüp hemen bu isteğimi yerine getirdim. Bu sırada bir yıldız kaydı ve ben güzel bir dilek diledim. Saatin geç olduğunu fark edip yatağa geçtim. Kulaklıklarımı komodine bıraktım. Bugün yaptıklarımı düşünmeye başladım...

Gözlerimi açtığımda duvarda ki saatin dokuzu gösterdiğini gördüm ve yataktan hızla çıkıp aşağıya annemlerin yanına koştum. Kimseyi bulamadım ve mutfığa ilerledim. Orada da kimse yoktu. Masanın üzerinde ki kâğıt ilgimi çekti. Üzerinde “Doğum günün kutlu olsun kızım.” yazıyordu. Hem doğum günümü ufak bir kâğıtla kutladıkları için hem de beni okula gitmem için uyandırmadıkları için sinirlendim. Odama gidip kıyafetlerimi giydim. Yürümek ve hava almak için dışarı çıktım ve bir iki saat yürüdüm. Üşüdüğümü hissedince bir kafeye oturup kendime çay ve küçük bir pasta aldım. Kendi doğum günümü kendim de kutlayabilirdim! Ve bir kez daha ailemin bu duyarsızlığına sinirlendim. Belki eve gittiğimde büyük bir doğum günü sürprizi yaparlar heyecanı ile eve yürümeye baş-

ladım. Kapıyı açıp içeri girdiğimde boşlukla karşılaşır hüzünlendim. Uyumanın iyi geleceğini düşünüp odama çıktım.

Sesler duymaya başladığımda başımın ağrısı ile gözlerimi açtım. Ailem karşımda ellerinde güzel ve ihtişamlı bir pastayla gözlerimin içine bakıyordu. Üzerime baktığımda pijamamı görüp az öncekilerin bir rüya olduğunu anladım ve mutlulukla aileme baktım. Ve uzatılan pastada ki mumları üfledim. Herkes alkışlarken aklıma dün gece kayan yıldızla dinlediğim dilek geldi. “ Ailem ile birlikte güzel bir doğum günü geçirmek istiyorum.”

İrem AKGEYİK

HIRS

Uzaklarda bir köyde dünya güzeli bir kız yaşarmış. Öyle güzelmiş ki köyde ki tüm erkekler kıza âşık olup kıızı da kendilerine âşık etmek için çabalarlarmış. Genç kız evlilik yaşına geldiğinde her gün evine talipleri gelir gelir gidermiş. Genç kız kim gelse beğenmiyor, reddediyormuş. Her gelende bir kusur bulup geri yolluyormuş. Gel zaman git zaman köyden bir delikanlı herkes gibi kıza âşık olmuş. Genç adam annesi ve babasıyla haber yollatmış ancak güzel kız onu da kabul etmemiş. Diğerlerinin aksine red cevabını alan delikanlı çok üzülmüş ve üzüntüsünden köyü terk etmiş. Güzel kıızı her gördüğünde umutlandığı için köyü terk eden genç adam aradan yıllar geçmesine rağmen ne birini sevmiş ne de evlenmişti. Kendini işine vermiş ve yoğun tempoda çalışmıştı. Aklından güzel kız hiç gitmiyordu. Bir gün iş seyahatindeyken cesaretini toplayıp yol üzerinde ki köyüne gitmiş güzel kızın yaşadığı evi bulmuştu. Kapının önüne geldiğinde birkaç kere çaldı. Genç kız evlenmiş iki de çocuğu bile olmuştu. Adam kimle evlendiğini öğrenince çok şaşırılmıştı. Köyün en şişko, çirkin ve pinti adamıyla evlenmişti o güzelim gencecik kız. Adam karşısında dikilen çok sevdiği kadına neden diye sorunca aldığı cevap onu pek de şaşırtmamış. Kız gelen her talibini reddettiği için reddedilen talipleri hep evlenmiş. Yaşı ilerleyince ise annesi onu bulduğu ilk adamla evlendirmiş. Ve güzel kız dersini alıp hayatını daha iyi yaşamaya çalışmış.

Hilalcan AKSU

UMUT'UN AİLESİNE KAVUŞMASI

Kış kendini iyice göstermeye başlamıştı. Kasabanın birine çoktan kar yağmıştı. İnsanların bu zorlu şartlarda geçinmek için ormana gidip yakacak odun getirmeleri gerekiyordu. Bunlardan birisi de Umutun babasıydı. Umut babasının bu durumuna üzüldüğü için onun yanında gidip ona yardım etmek istiyordu. Bu fikrini de babasına gidip söyledi. Babası biraz düşündü, fakat babası oğlunun bu soğuğa dayanamayacağını biliyordu bu yüzden de oğluna onu yanında götürmeyeceğini söyledi. Umut da ailesi için bir şeyler yapmak istiyordu. Bunun için ailesinden habersiz yalnız başına ormana gitti. Orman o kadar sessiz ve ürkütücüydü ki bir an Umut korkmuştu ama yine de ailesi için buraya geldiğini unutmamıştı. Bir süre çalı çırpı topladıktan sonra eve gitmek üzere yola çıktı. Fakat evin yolunu kaybetmişti. Ara tara bir türlü evin yolunu bulamadı. Akşam oldu ailesi telaş içinde Umut'u armaya başladılar. Evde olmadığını farkedince babası sabah oğlunun dediklerini düşündü ve oğlunun ormanda olabileceğini aklına geldi. Fakat kardeşi dışarıdaki soğuğa dayanamayacağı için aileden birinin küçük kardeşiyle kalması gerekiyordu. Annesi oğlunu küçük kardeşi ile birlikte evde beklediler. Babası ise oğlunu aramak için ormana gitti. Bu arada Umut çok korkmuştu ve soğuktan donmak üzereydi. Babası yoğun kar yağışından dolayı gözünün önünü dahi göremiyordu. En iyisi sabah bakmak diye evine geri dönmüştü. Annesi Umut'u sorduğunda ise babası onu yoğun kar yağışı nedeniyle bulamadığını söyledi. Sabah birkaç

kişiyi yanına alıp ormana gideceğini söyledi. Annesi ve babası oğullarının ne durumda olduğunu düşünmekten gözlerine uykuyu girmemişti. Gece kurt sesleri ve rüzgarın çıkarttığı uğultulu sesler Umut'u çok korkutmuştu. Biraz daha yürüdüğü zaman küçük bir kulübe gördü. Işıkları yanıyordu kulübeye doğru yavaş adımlarla ilerlemeye başladı yaklaştığında kulübenin camından içeride kimse olup olmadığını kontrol etti. İçeride sadece yaşlı bir amcanın olduğunu gördü ve kapıya doğru yöneldi tam o sıra kapı birden açıldı. Yaşlı amca odun almak için dışarı çıkıyordu. Birde ne görsün kapısının önünde küçük bir çocuk hemen onu kulübesine aldı. Sobasını harlı bir şekilde yaktı. Donmakta olan Umut'a sıcak bir süt getirdi ve elleriyle içirdi. Yavaş yavaş kendine gelen Umut nerede olduğunu sordu. Yaşlı adam; ormanda yolunu kaybetmişsin ve sonra benim kulübemi görmüşsün buraya kadar yürümüşsün yorgun düştüğün için kapının önünde yığıldın bende seni öyle görünce içeri aldım, dedi. Umut yaşlı adama teşekkür etti. Sonra ormanda yolunu nasıl kaybettiğini anlattı. Yaşlı adam üzülme oğlum hele bir sabah olsun ailenede ulaşıp haber veririz, dedi. Ama bu arada Umut'un babası arkadaşları ile Umut'u ormanın her bir köşesini kıyı buçak arıyorlardı. Umut'tan bir ses yoktu. Babası çok üzgündü evde oğlunun yolunu bekleyen eşine ne söyleyeceğini bilmiyordu. Arkadaşları ile toplanıp evin yolunu tutan baba evine yaklaştığında ise kara kara düşünüyordu. Eşi onu cam kenarında bekliyordu oğlundan güzel bir haber alacağını düşünüyordu. Ama öyle olmadı eşi oğlunu ormanda bulamamıştı annenin ümitleri kırılmıştı. Umut'un babası ise ertesi gün oğlunu aramak için tekrar ormana gidecekti. Sabah olduğunda Umut ve yaşlı adam kasabanın yolunu tutmuşlardı. Ormanın içinden geçmeleri Umut'u korkutmuştu sıkım sıkı yaşlı amcanın elinden tutuyordu. Öğleye doğru kasabaya ulaşmışlardı yaşlı adam Umut'a sorarak evin yolunu öğrenmişti. Direk Umutların evine gittiler kapıyı çaldılar. Kapıyı Umut'un annesi açtı karşısında oğlunu gören anne gözyaşlarını tutamadı. Oğluna sarılıp ağlamaya başladı kapıdaki sesleri

duyan babasıda dışarı geldi birde ne görsün günlerdir kayıp olan oğlu karşısındaydı sevincinden ne yapacağını bilemedi. Babası Umut'a sordu günlerdir neredesin oğlum dedi. Umut başından geçenleri anlattı. Babası tekrar oğluna sarıldı. Yaşlı amcaya dönerek onada yaptıkları için teşekkür ettiler. Yaşlı amca Umut'u ailesine kavuşturmanın huzuruyla küçük kulübesinin yolunu tuttu. Herkes mutlu şekilde yaşadı.

Sude Belgin DEMİRAY

BİR KÖYE ATANAN ÖĞRETMEN

Dilara, Gazi Eğitim Fakültesine Edebiyat bölümünü bitirip mezun olmuştu. Hayali her zaman öğretmen olmaktı. Bu hayalini gerçekleştirdi. Elazığ'a bir köye öğretmen olarak atandı. Ankara'dan, ailesinden ayrılmak istemiyordu, fakat artık istediğini başarmıştı, öğretmen olmuştu, Bu bakımdan oldukça mutluydu.

Aradan bir hafta geçti Dilara, Elazığ'a köye vardı. Eşyalarını yerleştirmeye başlıyordu köy havası Dilara'ya çok iyi gelmişti, adeta huzur kokuyor deyip duruyordu. Birkaç genç Dilara'nın yanına gelmişti. Size yardım edebiliriz demişlerdi. Dilara öğretmen zahmet etmeyin, yorulmayın dedi ama genç çocuklar dinlemediler ve ısrar ediyorlardı yardım etmeye eşyaları taşımaya başladılar. Bu esnada sohbet etmeye başladılar. Genç çocuklar Dilara öğretmene kimsiniz, nereden, ne için geldiniz diye sormaya başladılar. Dilara öğretmen adım Dilara, Ankara'dan geliyorum dedi ve evinin karşısındaki okul göstererek artık burada edebiyat öğretmenliği yapacağını söyledi. Genç çocukların hepsi bir ağızdan biz bu okulda okuyoruz, bizim edebiyat öğretmenimiz olacaksınız deyip sevindiler. Taşıma işi bitmişti. Dilara öğretmen hepsine teşekkür etti. Aradan hafta sonu geçti, pazartesi geldi. Birinci zil çalması ile beraber öğrenciler sınıfa geçti. İkinci zil çaldı herkes çok heyecanlıydı. Çünkü yeni edebiyat öğretmenleri ile tanışacaklardı. Dilara öğretmen her zamanki güler yüzlü-

lügü ile merhaba çocuklar ben sizin yeni edebiyat dersi öğretmeninizim dedi. Dilara öğretmen kendisini tanıtmaya başladı. Ankara'dan geldiğini, hayalinin hep edebiyat öğretmenliği olduğunu söyledi. Kendisinden bahsettikten sonra tüm öğrenciler ile tanıştı yalnız birisi hariç, çocuk konuşmuyordu. Dilara öğretmen bu çocuğa adını sordu, fakat çocuktan ses çıkmadı hemen sınıf arkadaşları cevap verdi. Kızın adının Doğa olduğunu söylediler. Aradan bir hafta geçti. Doğa'da bir gariplik olduğunu fark etti. Dilara öğretmen, diğer öğretmenlere Doğa'nın neden hiç konuşmadığını sordu. Tarih öğretmeni cevapladı. Doğa 6 yaşındayken annesi ve babası ayrılmış, babası birkaç sene önce vefat etmiş ve annesinin yeni birisiyle evlenip Doğa'yı istemeyip yanına almadığını, artık Doğa'nın anneannesi ve dedesiyle yaşadığını anlattı. Dilara öğretmen bu duruma çok üzüldü ve Doğa'ya diğer öğrencilerden daha çok zaman ayırıp ,ilgilenmeye başladı. Doğa artık Dilara öğretmeni sayesinde eskisi gibi konuşmaya sohbet etmeye başladı. Gün geldi Dilara öğretmenin Ankara'ya tayini çıktı. Dilara öğretmen Ankara'ya ailesinin yanına geri döndü. Doğa ile arasındaki bağ hiç kopmadı. Dilara öğretmen Doğa'ya yardım etmeye devam etti. Doğa'ya okuması için bir sürü roman, hikaye, şiir kitapları yolladı. Sömestr ve yaz tatillerinde Doğa, Ankara'ya gidiyordu. Bu tatillerde Dilara öğretmeni Doğa ile daha çok ilgilenebiliyordu. Her türlü ihtiyacını karşılayıp Doğa'nın okuması için yardım ediyordu ve bir gün Doğa, kendisine hep doğru yol gösteren, yardım eden edebiyat öğretmeni örnek olarak kendisi de edebiyat öğretmeni oldu. Ankara'ya gitti ve kendi edebiyat öğretmeni bunları görerek gururlandı.

Hevin ATAÇ

PAMUK

Sivas'ın Zara ilçesinde doğan Ahmet Amca altmış beş yaşlarında kır saçlı, pala bıyıklı, hafiften şişman, sevecen biriydi. Bizi her gün etrafında toplar bizlere güzel hikâyeler anlatırdı. Hikâyelerini heyecanla bekler ve bir ders çıkarmaya çalışırdık. Bir gün yine bizi topladı ve uzun yıllar önce çocukluğunda yaşadığı bir olayı anlattı ve şöyle dedi:

“Bizim zamanımızda çok kar yağardı, ne ayağımıza giyecek bir çarık ayakkabı ne de sırtımıza atacak bir paltomuz yoktu. Bizler yokluktan geldik evlat. Şimdi ki zamanınızın kıymetini iyi bilin. Anneleriniz ve babalarınız ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorlar. Sizi iyi okullara göndermeye, iyi giydirmeye, eksiğiniz olmasın diye çabalamaya ve iyi bir hayat süresiniz diye çalışmaya devam ediyorlar. Ben çocukluğumda çobanlık yapan altı çocuklu bir ailenin ortanca çocuğuydum. Babam çiftçilik yapar ekinler ekip onları toplayarak geçinmeye çalışırdık. Toprak bizim için her şeydi. Yaşamaktı. Toprak insana neler vermezdi ki? Mis gibi kokan domatesler, salatalıklar, yeşillikler, çilekler, rengârenk çiçekler vardı.

Ben ve kardeşlerimin köyde yapılacak işlerimiz vardı. Çobanlık, öküzle tarla sürmek, kağınyla saman getirmek, harman yerinde nohut ayıklamak gibi. Akşam olur hepimiz sofraya oturduğumuzda bir anda duyulan o kaşık sesiyle ortaya koyulan tek çeşit yemek hemencik bitiverirdi. Sabah erkenden uyanıp iş dağılımına başladık. Ne bir televizyon ne bir bilgisayar ne de akıllı telefonlarımız yoktu. Hey gidi günler... Ne

güzeldi o günler. Ne mutluyduk hep birlikte, azla yetinmesini bilir, bir parça yavan ekmeğimizi paylaşırdık. Çocuklar paylaşmak çok güzeldir. Bir ekmeğiniz olsa bile paylaşın, daha mutlu ve huzurlu olursunuz.” Dedi ve anlatmaya devam etti Ahmet Amca:

“Bu arada sizlere rahmetli nenemden bahsetmek isterim. Rahmetli nenem yirmi yaşında dul kalmış tek çocuğu olan Ali’yi büyütmüş babayiğit tam bir Osmanlı kadınıydı. Benim üzerimde nenemin emeği çoktur. Ben nenemin dedesinin ismine sahip olduğum için nenem beni çok severdi. Ben de rahmetli nenemi çok severdim. Günlerden bir gün köyümüze kar yağmış her yerde lapa lapa kar vardı. Her yer bembeyazdı. Ben yine sabah erkenden kalkıp koyunları dağa olatmaya çıkmıştım. Çok sevdiğim bir koyunum vardı, adı Pamuk’tu. Yumuşacık kır beyaz tüyleri vardı. Türkü söyleyerek koyunlarımı otlattıktan sonra eve vardığımda hava kararmak üzereydi. Koyunları sayarken bir de baktım ne göreyim! Benim güzel Pamuk’um aralarında yoktu. Üzüntüden içim söküle söküle ağlıyorum. Koyunum yok, ne yapacağımı da bilmiyorum. O sırada nenem geldi “Hayırdır oğul ne ağlıyorsun?” diye sordu. Ben de hıçkırıklarımın arasında olayı anlattım tabii. Nenem omzumu sıvazlayıp “Hele sen bi dur ben gidip bakayım oğul.” O karanlıkta tek başına, karın üstüne yalın ayak basarak korkusuzca çıktı dağa. Meğer bizim Pamuk bir kayanın yanı başında yavrulamış. O sebepten de sürüye katılamamış. Kendi gibi güzel bembeyaz pamuk gibi tüylere sahip ikiz yavrusunu yalıyor onları kurtlardan korumaya çalışıyormuş. Nenem onu bulup eve getirdiğinde çok sevindim. Dünyalar benim oldu. Ben Pamukl’a ekmeğimi paylaşır onu ellerimle beslerdim. Kendim yemez ona yedirirdim. Aramızda duygusal bir bağ vardı. Onu ve yavrularını ayrı bir ahıra koyduk. Sonra yavrularıyla onu ayrıca büyütüp besledik.” Benim için unutamadığım anılarımdan bir tanesidir bu. Ahmet Amcayı sevgi ve saygıyla anıyor ellerinden öpüyorum.

İlayda DEMİRCİÇEŞMESİ

KAYBOLAN HAYALLER

Bir gün camın penceresinden bakan küçük bir çocuk vardı. Her şeyden habersiz ve bir o kadar da masum. Sokakta oynayan çocukları izlerken bir gün ben de oynayabilecek miyim diye düşünür dururdu. En büyük hayali ise bir futbolcu olmaktı.

O sıkıcı günlerin ardından epey zaman geçti. O küçük çocuk büyüdü ve artık hayallerini yönetebilecek bir çocuk oldu. Dışarı çıkıyor top oynuyordu. Boş zamanlarını değerlendiriyordu. Okula gidiyor ardından kulübe gidiyordu. Antrenmanları oluyordu. Yeri geldiğinde geziyor dolaşıyordu. Bir gün arkadaşıyla dışarı çıktı. Anlaşılan o ki arkadaşları pek düzgün arkadaşlar değillerdi. Onu küçük kafe gibi bir yere götürdüler. Buraya da önce hiç gelmemişti. Bir şeyler içtiler. Kalktıklarında ise içtiği şeyin ne olduğunu anladı. Arkasına dönüp arkadaşlarına bir şey soracak oldu fakat etrafında kimse yoktu. Etraf kararmıştı, başı dönüyordu. Oradan uzaklaşmak istedi. Arabalar hızlı hızlı geçiyordu. Adımını yola attı.

İşte o an olan oldu. Tek bir adımıyla o çocukluğundan beri kurduğu bütün hayalleri geçmişiyile birlikte toz oldu. Giden ne futbol geçmişi ne de ailesiydi. Asıl giden oydu. Ardında bıraktığı gözyaşları ve onu tamamlayan hayalleri.

Ezgi ÇINAR

MUTLU SONSUZ

Her şey bir kış masalı gibiydi. Yine bir kış mevsimiydi. Ankara'nın soğuklarını iliklerime kadar hissediyordum. Okula hazırlanıp gitmek için dışarı çıktım. Meriç'i beklerken bir anda arkamdan gelip beni korkuttu. Şakayla karışık Meriç'e dalaşırken yolun kıyısına gelmiştik. Ben servisin geleceği yöne doğru bakarken dalmıştım. Bunu fark eden Meriç beni tekrar korkuttu. Ben de sinirle Meriç'i ittirdim. Sinirliyen pişman olacağımız hataları yapmak kaçınılmazdı. Ben yaptığım yanlış yüzünden hayatımı kaybettim. Yaşamak için ihtiyacım olan ilacımı kaybettim...

Ben Meriç'i ittiğimde dengesini kaybetti ve yola düştü. Tam o sırada yoldan geçen yüklü bir kamyon Meriç'e çarptı. Meriç benim gözlerimin önünde ölüyordu ama ben hiçbir şey yapamıyordum. Tek yapabildiğim etrafımda ki insanlara yaptığım yardım çığlıklarımdı. İlk aşkı sevdiğim adam yerde kanlar içinde öylece yatıyordu. Ve sonunda ambulans geldi. Ambulansta Meriç'e ilk yardım yapılırken gözümün önünden bunca zaman yaşadığımız güzel anılar film şeridi gibi kaydı. Hastanede iki saatlik ameliyat sonunda doktor yoğun bakımdan çıktı. Meriç'in durumunu sorduğumda, ölmediğini söylediler bir rahatlamayla birlikte gülümsemeye başlarken doktor sakince omzumu tuttu ve gözlerimin içine bakarak kötü bir haberi olduğunu söyledi. Meriç felç kalmıştı. Bu haberle yü-

zümde solan gülümsemem ve başımdan kaynar sular dökülü-yormuş hissi genzimi yaktı.

Meriç'in olayının üzerinden iki yıl geçmişti. İki yıl boyunca her gün Meriç'in yanına gittim. Meriç'in yanına her gittiğimde beni bırakmaması için yalvardım. Meriç bu zamana kadar hep yanımdaydı. Benim yaşam kaynağım o olmuştu. İki yıl bu şekilde geçti. Benim hayata dair tek umudum Meriç'in kendine gelmesiydi.

Hayatım bomboş ve sıradan geçerken biriyle tanıştım. Ayaz beni kayb olduğum karanlığımdan çıkarmıştı. Ayaz'la sevgili olduk. Ama Meriç benim tek aşkım, ilk sevdiğim adamdı. Ve ebediyen de öyle olacaktı. Meriç benim için acı çekiyordu. Sırf benim için yaşama tutunmaya çalışıyordu. Çünkü hayatımda hiç kimsem olmadığını biliyordu. Meriç'e daha fazla acı çektirmeye hakkım yoktu. Ayaz'ı, Meriç'le tanıştırmaya götürdüm. Ayaz bu duruma çok şaşırды. Meriç'i gördüğünde ne yapacağını bilemedi. Sadece Meriç'i ve beni izledi. Meriç'in gözünden bir damla yaş aktığında onun gözlerinin hafif de olsa gülümsediğini görebiliyordum. Bir gün sonra hastaneden gelen telefon ile Meriç'in öldüğünü öğrendim. Aslında bu beklediğim bir şeydi. Meriç bu dünyadan daha fazla acı çekmeden kurtuldu. Meriç, Ayaz'a güvenmişti. Yaşamıyla savaşması son bulup yıldızlara gitti.

Ayaz'la evlendim. Erkek çocuğumuz oldu. İsmi ben koydum. İlk aşkımın ismini son aşkıma, oğluma koydum. Ve Ayaz ile mutlu sonsuz için el ele tutuştuk.

Sıla ACER

SON BAHAR

Yine güzel bir güne uyanmıştım. Kuşlar ötüşüyor. Gök-yüzü ve Ege denizi masmaviydi. Bugünün benim için değerli olacağını biliyor gibiydim. İçimde güzel bir his vardı. Kahvaltımı yapar yapmaz sahile gitmişim. Etrafımda birçok insan vardı. Çocuklar ellerinde balonlarla koşturuyordu. Bir hayli gürültülüydü. Gördüğüm, ilk boş banka oturdum. Martı seslerini, o güzel denizin dalgasını dinlemeye başladım. Tam o sıra gözüme hemen yanımdaki bankta oturan bir kız takıldı. Birçok insan bu kadar mutluyken aralarında tek mutsuz oydu. Sebebini çok merak ediyordum. Yanına gidip konuşmak istesem belki yanlış anlardı. Ama ben şansımı denemek istedim. Usulca banktan kalkıp yanına yürüdüm. Artık nasıl bir dert ise benim onun yanına geldiğimi anlamamıştı bile. Sessiz bir şekilde:

- Pardon hanımefendi, yanınıza oturabilir miyim?
- Tabii. Oturabilirsiniz.
- Teşekkür ederim.

Sanırsam konuşma bu kadar sürecekti. Susuyordu sadece. Denizi izliyordu. Diyecek bir şey bulamıyordum. Tanışsak soğuk biri gibiydi. Belki istemezdi. Derken bana dönerek:

- Tanışalım mı?

- Tabiki Kayra ben.

- Ben de Bahar.

- Tanıştığımızı memnun oldum.

- Ben de.

Utanmazsam soracaktım. Neden üzgün olduğunu. İçimdeki o ses beni bunu sormam için ona yöneltiyordu.

- Ben sizi biraz üzgün gördüm. Nedenini soracaktım. İsterseniz dinleyebilirim.

- Daha yeni tanıştık. Bir insana bu kadar çabuk güvenemem.

- Tabii orası da öyle. Ama ben güvenebileceğiniz biriyim. İnanın bana.

- Teşekkür ederim.

Bence de yeni tanıştığı bir insana bu kadar çabuk güvenemezdi. Ben de zorlamadım. Birkaç dakika ikimiz de sessizce manzarayı izledik. Elbette bu böyle devam etmeyecekti. Kalkacaktık bu banktan. Evlerimize gidecektik. Belki bir daha birbirimize hiç rastlamayacaktık. Bu yüzden bir şeyler yapmam gerekiyordu. Onunla yeniden iletişime geçmem lazımdı. Telefon numarasını istesem daha çok uzaklaşacaktı. Zaten yeni tanışmışız. Güvenmiyor bana. Herhangi bir sosyal medya hesabı da yeterdi bana. Ama onu istemeye bile çekiniyordum.

- Kalkıyorum ben. Tekrardan tanıştığımızı memnun oldum.

- Bir daha rastlar mıyız birbirimize?

- Belli olmaz.

- Bence biz bir daha konuşabilmek için bir plan yapmalıyız.

- Nasıl bir plan?

- Yarın saat 14.00 gibi bu bankta buluşalım mı mesela?

- Ben burada oturmuyorum ama. İstanbul'da oturuyorum. Bir sebep yüzünden buraya geldim.

- Gidiyorsun yani bugün.

- Yok yarın.

- Anladım.

- Görüşmek üzere.

- Görüşürüz.

Sanırsam görüşemeyiz bu saatten sonra. İçimdeki his belki kalması için sebep olursun diyordu. Evin yolunu tutmuşum. Önce biraz yürüdüm. Düşündüm bugün yaşananları. Sanırsam mutluydum. Ama onunla konuşmaya devam etsem daha mutlu olabilirdim. Bunları düşüne düşünene eve varmıştım bile. İçimde bir burukluk vardı. Yeni tanıdığın bir insanın neden gitmesini istemezsin ki... İstemiyordum. Üzülmişim. Yine düşünene düşünene akşamı etmişim. Zaman bugün çok hızlı geçmişti. Elime kitabımı alıp okumaya başladım. Gözlerim dayanmıyordu artık. Yeterince uykusuzdum. Gözlerimi kapatıp uyumam bir oldu.

Bu sefer kendimi güzel bir güne uyanmış gibi hissediyordum. Kuşlar yine ötüşüyordu. Gökyüzü masmaviydi. Ama benim mutlu olmam için bir sebep yoktu. Sanki bugün ayrı bir yorgunluk vardı bedenimde. Bir yanımda iyi, bir yanımda kötü bir his vardı. Ama kalbim beni o sahile gitmem için zorluyordu. Oyalana oyalana hazırlanmışım. Kimseyi uyar-

madan evden çıktım. Kahvaltımı yol üstü bir kafede yaptım. Yavaş yavaş sahile doğru yürüdüm. Biraz hayalini kurdum. Bahar'ın orada oturduğunu, bizim konuşmaya başladığımızı, artık İstanbul'a gitmeyeceğini burada kalacağını söylediğini... Az kalmıştı sahile. Bir yanımda umut da vardı. Ama biliyordum o çoktan İstanbul'daydı. Gelmiştim sahile banka doğru yaklaştığımda gözlerime inanamadım. Bahar oradaydı. Birkaç dakika bunun şokunu atlatamamıştım. Yanına gitmek istiyordum. Ama çok heyecanlıydım. Tam ona doğru yürümeye başlamıştım ki arkadan bir çocuk gelip Bahar'ın gözlerini kapattı. İri yarı sarışın bir çocuktü. Sarıldılar birbirlerine. Sanırsam sevgililerdi. İzledim biraz onları. Mutlulardı. Dün Bahar'ın mutsuz olma sebebiydi belki bu çocuk. Bugün de İstanbul'a gitmeme sebebi... Çok uzun sürmedi o bankta oturmaları. Kalktılar hemen. El ele o yolu yürüdüler. Ben ise sadece izledim. O banka oturdum. Uzun bir süre sadece o manzarayı izledim. Düşündüm. Neden böyle oldu? Dün bu bankta mutsuz olan oydu. Şimdi ise ben...

Oğuzhan GÜNAY

UMUTSUZLUK

Saat gece yarısını geçmiş, ben yine sancılarla uyanıyorum. Bir aydır ardı arkası kesilmeyen sancılarla beraber hastaneye gittim. Birçok test yaptılar. Yirmi gün hastanelerde süründüm. Bende, annemde babamda perişan olmuştuk. Teşahlandığımı, korktuğumu anlamasınlar diye ne çabalar sarf ettim. Onlarında daha fazla üzülmelerini istemiyordum. Yirmi gün sonunda hastalığının teşhisini koydular. Kalın bağırsak kanseri. Neden oldu hiçbir fikrim yok. Ailemden genetik olan bir şey değil. Neden peki? Ne yaptım da bunun bedelini bu şekilde çekiyorum hiçbir fikrim yok. Erken teşhis için geç kalınmış. Hayatım her zamanki gibi güzel.(!)

Teşhisin üstünden iki ay geçti. İki ay içerisinde on kilo verdim. Canımdan çok sevdiğim saçlarım, herkesin hayran olduğu kirpiklerim, kaşlarım tek tek dökülmeye başladı. Hastanelere gidip gelmem sürüyor hala. Kanserli atlabileceğim meçhul. Kendime güvenim yok. Annem, babam ve en çok arkadaşlarım bu yolda bana destekçi. Ya onların güvenini boşa çıkarırsam? Ya onları yarı yolda bırakırsam?

Cerrahi yöntem uygulanamazmış. Tümör karaciğerime de sıçramış. Kemoterapi görmeye başladım. Kullandığım ilaçları kaldıramıyorum. Üç ayda tükendim. Her gece acıyla, sancıyla uyanmaktan bıkmış durumdayım. Tam bir ümitsiz vakayım. Gözlerim şiş gezmekten utanıyorum. Kendime güvenim olmadı hiçbir zaman. Şimdi de yok. Günler ilerledikçe olduğum

verde duruyorum. Hiçbir ilerleme kaydedemiyorum. En son çare ameliyat diyorlar. İyi geçmezse her şeyin sonuna geleceğim. Güçlü olmam gerekiyor. Farkındayım. Herkes bana güveniyor, yüzüme gülüyor. Ama o gülüşlerin arkasında neler olduğunu biliyorum. Yarın ameliyata gireceğim. Neler olacağını hiç bilmiyorum. Arkadaşlarıma anlattım. En yakın arkadaşım. Damla. Yaşadıklarını düşünmek istemiyorum. Ona bir şey olsa ne yapardım ki? Düşünemiyorum bile. Aklımın sınırlarının ötesinde bir şey bu. Şimdi uyuyacağım. Yarına kalır mıyım bilemiyorum. Allah'a emanet...

Şevval Sude KARAKAŞ

MASAL

Hayat bizim yaptığımız planlara ve ondan beklentilerimize göre şekillenen bir süreç değil çoğu zaman. Hepimiz bir şeyler hayal ediyor, onlara ulaşmak için çabalıyor ya da çabalamasak da bize gelmesini bekliyoruz. Bazen ummadığımız sürprizler aniden her şeyi başka şekilde sunuyor bize, ya da artık başka bakıyoruz hayata.

Masal da her genç kız gibi gelecek hayalleri olan, onlara ulaşmaya çalışan bir genç kızdı. Bu sene üniversite bire başlayacaktı. Ama Masal konuşamıyordu. Küçükken yaşadığı bir travma üzerine konuşma yeteneğini kaybetmişti. Onun için çok zor bir durumdu ama alışmıştı artık. Bir gün iyileşeceğine inanıyordu. Üniversitenin ilk günü gelmişti evet birçok insana söyleyemeyecekti. Ama bir gün dilediği gibi konuşacaktı. Elbet birisi o dipsiz kuyudan bir ip sarkıtacaktı. İşte bu umut Masal'ın ihtiyacı olan tek şeydi. Masal dersinin olduğu sınıfa girdi. Hoca yeni gelen öğrencilerin adını soruyordu. Sıra Masal' a gelmişti. Bir şey söyleyemediği için herkes garip gözlerle bakıyordu. Masal alıştı bu duruma. Sınıftan “Niye konuşmuyor?” “Konuşsana!” “Hoca sana diyor.” gibi sesler yükseliyordu. Masal'ın konuşamadığı gerçeği bir kez daha yüzüne vurulmuştu. Gözleri dolmuştu. Tahtaya çıktı ve konuşamadığını yazdı. Sonra da zaten kendini tutamadı ve ağlamaya başladı. Dışarı çıkmış ağlıyordu. Derste yanına oturan çocuk Masal'ın yanına geldi ve oturdu. Çocuk işaret dili ile

Masal' a ismini sordu. Masal şaşırmişti çevresinde ailesi dışında işaret dili bilen yoktu. Masal'da çocuğun ismini öğrendi. Burak'mış ismi. Burak ile birkaç şey konuştu. Çevresinde anlaşabileceği insan olması onu mutlu etmişti. Günler, haftalar, aylar geçmişti. Masal ile Burak'ın arası daha iyiydi. Tüm günleri birlikte geçiriyorlardı. Masal ailesinden başka kimse ile bu kadar yakın olmamıştı. Masal hep ilerdedir yaşanacak günlerin en güzeli diyordu fakat hayatının en güzel günlerini Burak ile birlikteyken geçiriyordu.

Yelda ERGÜN

YÜREĞİMİ SATTIM

“Para lazım bana para anlıyor musun?” diye bağırdı Şahende. Ses tonu en aciz ve yırtıcı şekilde.

“Nereden getireyim sana para? Kalk kendin çalış.” dedi Bilgehan.

“Şuncacık çocuğu kime bırakayım Bilge!” diye bağırdı ve ağlayan çocuğunun sırtına hafif hafif vurarak onu susturmaya çalıştı.

“Bunun hangi tarafı beni ilgilendiriyor Şahanede?” dedi ve elindeki kumandayla tüm kanalları turladı, kendi tarzına uyan bir program ya da film yoktu. Televizyonu kapattı ve siyah kundura tipli ayakkabılarını evden çıktı. Şahende’nin tüm bağırırları boşaydı.

Bebeğini oturduğu kanepenin üzerine yatırıp onunla oynamaya başladı, bebeğinin her gülüşü onu mutlu ediyordu. Şahende henüz gençti ama Bilgehan’la evlendikleri ikinci sene de bir çocuk dünyaya getirmişleri ismini de Kayra koymuşlardı. Kayra yıllar içinde büyürken ona böbrek yetmezliği teşhisi konmuş ama kimsenin böbreği ile uyuşmadığı için oğlunu üç sene sonra kaybetmişti. Şahende’nin annesi ve babası ise o çocukken vefat etmişti. Onun için fazlasıyla zor ilerliyordu hayat fakat o güçlü olmayı başarabilmişti. Şimdi ise oğlunu yaşatacak bir kız çocuğu getirip dünyaya onun adını da Kayra

koymuştu. Kayra daha şimdiden annesinin en yakın arkadaşı olmayı başarmıştı. Bilgehan hızla kapıyı çarparak içeri girince Şahende düşünmeyi bıraktı. Bilgehan elindeki siyah çantaya eşyalarını dolduruyordu. Şahende: “Nereye gidiyorsun?” dedi. Kayra’yı bırakmıştı.

Bilgehan bakımlı bir adamdı ama son zamanlarda işlerinden dolayı kendisine yeteri kadar önem göstermemiş, saç sakalı birbirine girmiş, her daim canlı bakan gözleri bugün donuk ve boş bakıyordu; gecelere kadar çalışıp para kazanmaya çalışıyordu ama verdiği emeğin karşılığının on da birini bile alamıyordu. Bütçesi sadece tek başına beslenmesine yeterdi. “İşe gidiyorum, uzun sürecek.” dedi. Şahende’nin bitmek bilmeyen soruları elbette ki başlamıştı. “Ne işi bu? Ne zaman gideceksin? Şimdi mi gidiyorsun? Ne zaman döneceksin?..” Bilgehan hiçbir soruyu cevaplamadan okuduğu kitabı da en üste koyarak siyah çantasını kapatıp çıktı. Kayra’nın yanına giderek onu uzun bir süre baktı ve öptü...

Aradan neredeyse iki ay geçmişti. Bilgehan’dan haber yoktu. Yaşıyor mu? Öldü mü? Kimse bilmiyordu. Zaten Bilgehan herkesle kolay arkadaşlık eden biri değildi. Tek arkadaşı Şahande idi ve o bu arkadaşlıktan da memnun değildi. Şahande düşünününden kalan bileziklerini ve altınlarını satarak idare ettiği iki ay boyunca Bilgehan’ı düşündü.

Üzerine montunu aldı ve bebeğinin başına battaniyesini örtüp dışarıya çıktı. Fazlasıyla hasta olduğu için cebine attığı 5 lira ile yola çıktı ve hastaneye gitti. Yaklaşık 2 saat boyunca yürüdü. Halbuki araç kullanarak yarım saatte gelinecek bir yoldu.

Şahande hastanenin kapısında duran kadına baktı. Kadın feryat ediyordu: «Ölmüş olamaz! Benim çocuğum ölmüş ola-

maz o, o ölmedi, o çok küçüktü! Yalan söylüyorlar! Niye kimse bir şey yapmıyor?» diyip duvarlara yumruk atıyordu.

“Hayır.” dedi kadın. Ölmedi benim bebeğim.” dedi ve gözleriyle etrafını tararken Şahande’ye rastladı. “O kadın kaçırıldı benim bebeğimi. Benin bebeğim o!” dedi ve Şahande’ye doğru koşarak Kayra’yı çekiştirmeye başladı.

Kadın Şahande’nin kulağına eğildi ve “Defalarca kez çocuğumu düşürdüm hem de doğmasına çok az kalmışken... Lütfen bu bebeği bana ver başta idare ederim sonra getiririm çocuğunu yeni bir bebek bulurum. Yine öldüğünü duyarsa kocam bebeğimin yaşatmazlar beni.” dedi. Şahande aklına gelebilecek en kötü fikri sundu ona: “Para karşılığında. Senin olsun.” dedi. Kanı donduracak cinsten kurduğu bu cümle vicdan azabı çektirmemişti bile. “Tamamen mi?” dedi kadın. “Tamamen.” dedi Şahande. Kadın: “Ne kadar istiyorsun?” dedi.

Şahande mimik bile kıpırdatmadı: «Ayda 500 lira.» dedi. Kadın gözlerini kocaman açtı ve : «Ayda mı?» dedi.

“Evet.” dedi Şahande. Tepkisizliği şaşırtıcıydı.

“Tamam.” dedi. Kayra’yı Şahande’nin kucağından çekti ve aldı kadın “Oğlum canın oğlum..” diyerek annecilik oynamaya başladı.

Şahande bu yokluğa daha fazla dayanamayıp kendi öz çocuğunu satmıştı.

Kadın Kayra’yı alıp hastanenin içine girdi. Oğluna bakmamıştı bile. Vicdanı sızlamak yerine gayet rahattı.

İçinden « Tüm masrafım onaydı zaten, böyle çok daha iyi oldu.» diye düşündü.

Şahande hastanenin içine girdi ve kadını aramaya başladı fakat kadın ortalıkta yoktu. Danışmanın yanına gitti ve dedi

ki «Burada orta boylu, sarışın, soluk tenli bir kadın gördünüz mü? Kucağında mavi battaniyeye sarılı bir bebek vardı.»

“Az önce siyah bir arabaya binip gittiler galiba ama ne işiniz olur ki onlarla?” dedi. Şahande boş gözlerle karşısında duran kadına baktı. “Onlar. Garipler biraz. Fazla zenginler, çok fazla. Buraya yılda yaklaşık beş defa gelirler. İnsanlara akraba numarası ya da çocuğu olmayan kadın numarası yaparlar fakat elde delil olmadığı için bir işe yaramıyor bu riva-yetler.” dedi.

“Çocuğu olmayan kadın numarası mı?” dedi Şahande hayret etmişti ve kalbine bir ok saplanmıştı.

“Benim çocuğumu aldı o kadın.” dedi Şahande.

“Anlamadım” dedi kadın kaşlarını çatarak.

Şahande hızla hastaneden çıktı ve polise gitti.

Olan her şeyi polise aldığıında verilen tepki: Kanıtınız var mı? Arabanın plakasını biliyor musun? Aracı gördünüz mü? Onlarla baş etmeye kalkışmayın getirirler çocuğunuzu idi.

Şahande bir defa daha paraya yenik düşmüştü ama pes edemezdi. Kayra»dan bir çıkar sağlayamamıştı. Parasını almadığı için işe yaramadı diye geçirdi içinden. Pişmanlık yoktu , tek sorunu parayı peşin almamasıydı.

Şahande gördüğü gazino ilanının karşısında durdu ve camın yansımasından o kadını gördü koştu ve:» Paramı ver! Paramı ver! “diye bağırırdı.

Kadın sinirle Şahande'nin kolundan tuttu ve “ Aptal mısın sen? Bağırma sokağın ortasında.” dedi. Şahande: “Paramı ver.” dedi yeniden. Kadın cebinden çıkardığı yüz lirayı Şahande'nin çantasına tıktı ve “Kalanımı sonra öderim.” dedi ve cebinden kartını çıkarıp Şahande'ye verdi. “Beni ararsın.” dedi.

Şahande başını salladı, çocuğunun ne halde olduğu ile ilgilenmiyordu tek derdi paraydı.

Aylar boyu devam eden; Kayra'ya karşı para, Şahande'nin daha huzurlu bir ve daha vicdanın sızlamasına sebep olan bir yaşama sahip olmasını sağladı ve bu döngü yıllar boyu devam etti. Ta ki Kayra böbrek yetmezliğinden ölene kadar...

Buse Kadriye KAVACIK

SİNEM'İN KARDEŞ SEVGİSİ

Bir arkadaşım vardı. Adı Sinem. Güzel bir kızdı. Kendisi bir kuaförde manikürcü olarak çalışıyordu. Bir kız bir erkek kardeşi vardı. Kız kardeşi okuyordu, daha küçüktü. Erkek kardeşi ile aralarında bir yaş vardı. Sinem yirmi bir yaşında, erkek kardeşi Sinan ise yirmi yaşındaydı. Bir iki ay sonra askere gidecekti. 7. Sınıftan sonra okumamış evlerine yakın bir kahvede çırak olarak çalışmaya başlamıştı. Bir iki sene böyle çalıştıktan sonra, oradan çıkıp bir erkek berberinde girmişti. Burada da kısa bir süre çalıştıktan sonra oradan da bir markete işe girmişti. İyi bir çocuktur. Ama biraz sinirliydi. Bir de arkadaş çevresi biraz serseri takımıydı. Sinem bu konuda kardeşini çoğu kez uyarmış ama her seferinde Sinan onu terslemişti. Hele biri vardı ki, Sinem bu çocuğu hiç sevmiyordu. Çocuğun adı Mustafa idi. Sinem onu her gördüğünde nedense sinir oluyordu. Mustafa asi bir çocuktur. Saçlarını jöle ile diker, pantolonunun her tarafına zincirler takardı. Sinan ise onun tam tersine gayet sıradan ve güzel huylu biriydi. Mustafa, Sinan 'ı istediği zaman çağırır, birlikte takılırlardı. Bu genelde hafta sonu olurdu. Yani Sinan'ın evde olduğu günlerdi. Böyle bir günde yine Mustafa, Sinan'ı arar. Telefona Sinem çıkar. Sinan'ın işinin olduğunu söyler fakat Sinan telefonu Sinemin elinden alıp; Mustafa'ya geleceğini söylemişti.

Sinem, babaları olmadığı için annesi ve kardeşleri ile çaresiz halde idi. Bu yüzden Sinan'ın ufacık yapacağı bir ha-

tanın ailesinin yıkılmasına neden olabileceğini düşünmeden edemiyordu. O yüzden Sinan'ın üstüne belki de annesinden daha çok düşüyordu. Annesi ise evde yaptığı iğne oylarını konu komşuya satarak eve katkıda bulunuyordu. Bir hafta sonu yine tüm aile evde kahvaltı yaparken telefon çalar. Telefona Sinan bakar. Arayan Mustafa'dır. Gezelim diyor. Sinan yine tamam der. Kahvaltısını yaptıktan sonra ablasını dinlemeksizin çeker gider. Gidiş o gidiş. Gece yarısı olmuş. Sinan eve hala gelmemişti. Sinem cep telefonundan Sinan'ı arar. Cevap alamaz. Endişeyle beklemeye başlarlar. Gece saat iki gibi kapı çalar ve polisler gelir, Sinan'ı tanıyıp tanımadıklarını sorar. Sinem korkarak kardeşi olduğunu söyler ve polislerle karakola giderler. Mustafa, Sinanı ikna ederek birlikte bir bilgisayarçı soymaya kalkışmış tam bunu yaparlarken yakalanmışlar. Sinem ile annesi ne yapacaklarını bilmezcesine şaşkın şaşkın bakakalırlar. Sinan da çok üzgündür. Ama olan olmuş, şeytana uymuştur bir kere. Mustafa'nın ise hiçbir şey umurunda değildir. Sinem ile annesi Sinan için polise yalvarır, yakarırlar. Ama polisler dinlemez. Tam da suç üstünde yakaladıklarını söylerler. Bir gece hapisteye kalır. Yapılan araştırmalara göre Mustafa'nın sabıkası çıkmış, olayı onun planladığı ispat edilmiş. Mustafa'ya sorulduğunda ise gene hiç düşünmezcesine kendisinin yaptığını söyler. Bu yüzden Sinan'ı serbest bırakırlar. Sinan büyük bir mutluluk içinde evine gider. Ailesine içtenlikle sarılır ve ağlar. Sinan ailesine döner bakar ve bu göz yaşımız mutluluk gözyaşımızdır der. Sinem o kadar mutludur ki "İşte benim ailem." diyor.

Sinan o günden sonra ailesine daha bir içtenlikle sarılır. Ailesinin sözünden çıkmaz ve gururla askere gideceği günü bekler. Sonra askere gideceği gün gelir. Sinem ve annesi, akrabalarını çağırıp asker gecesi yaparlar. O geceyi de mutlu bir şekilde geçirirler. Sonra Sinan'ı askere yollarlar. Sinan askerde iken annesi rahatsızlanır. Sinem buna çok üzülür. Sinan'a haber vermezler.

Sinem annesi için elinden geleni ardına koymaz. Her şey için çabalar. Annesi tam sekiz gün hastanede yatar. Sinem ne yapacağını bilemez hale gelir. Bir gece doktor Sinem ‘i arar ve annesinin durumunun kötü olduğunu hemen hastaneye gelmesi gerektiğini söyler. Sinem ise hemen hastaneye gider. Gittiğinde annesinin ameliyathaneye aldıklarını öğrenir. Bir süre sonra annesi ameliyattan çıkar. Üç saate yakın yoğun bakımda kalır. Fakat bu olayların hiçbirinden Sinan’ın ve kardeşinin haberi yoktur. Sinem ise kardeşlerine annesine bir şey olursa ne diyeceğini düşünür. Aradan üç gün geçer. Annesi her zamankinden biraz daha iyi olur. Doktor bir gün sonra hastaneden çıkabileceğini söyler. Bu duruma Sinem çok sevinir. Ertesi gün annesini eve getirir. O sırada Sinan Sinemi arar. Yarın izne geleceğini söyler. Sinem ne yapacağını bilemez. Yarının olmamasını ister. Fakat yarın olur. Birden zil çalar ve Sinan gelir. Sinem kapıyı açtığında Sinan birden Sinem’in boynuna atlar. İçeri girdiğinde annesinin kötü halde olduğunu görür. Sineme döner ve annesine ne olduğunu sorar. Sinem ise ne olup bittiğini kısaca anlatır. Sinan çok üzülür. Askere gitmek istemez. Ama Sinem Sinan’ı zorlayarak askere gönderir.

Bir süre sonra annesinin muayenesi için hastaneye giderler ve annesinin kanser olduğunu iki senelik ömrü kaldığını öğrenirler. Sinem çok üzülür. Aradan bir sene geçer. Sinan askerlikten gelir. Sinan’ın geldiği o gece annesinin ağzından kan gelir. Sabah kalktıklarında ise annelerini ölü olarak bulurlar. Sinem ve Sinan çok ağlarlar. Bu iki kardeş ne yapacaklarını bilemedikleri için hemen akrabalarını ararlar. Hemen gelirler. Geldiklerinde ise gerçekten öldüğünü görürler. Birde küçük kardeşleri Fatma vardı. Fatma yatılı okulda kaldığından hiçbir şeyden haberi yoktu. Sinan ve Sinem küçük kardeşleri Fatma’ya nasıl söyleyeceklerini düşünürler. Hem annelerinin acısı hem de kardeşlerinin öğrenmemesi Sinan’ı ve Sinem’i çok üzüyordu. Tek başımıza kaldık ne bir annemiz ne de bir babamız var artık diye düşünüyorlardı. Anneleri bir gece morgda

kalmıştı. Ertesi gün gömmeye gittiklerinde Sinem ağlamaktan bayılmıştı. Babaları yoktu anneleri de öldükten sonra Sinem iyice kötü olmuş ve zayıflamıştı. Birde köyde yaşayan dayıları vardı. Adı Yunus. Dayıları Yunus bu üç kardeşe bakmak için köyden gelir. Geldiğinde Sinan'ı ve Sinem'i görür fakat Fatma nerede diye sorar. Sinem de zlerek Fatma yatılı okulda kalıyor der. Dayısı hemen bunu duyunca okulun nerde olduğunu sorup, okula gider. Fatma'yı okuldan alıp eve getirir. Fatma şaşkınlık içinde siz kimsiniz de beni okulumdan alıyordunuz, diye sorar. Dayısı Yunus ben senin dayınım der. Fatma şaşkınlık içinde bakar. Annem nerede diye sorar. Dayısı zgn bir şekilde annen öldü der. Fatma birden ağlamaya başlar. Tam ağlarken Sinem ve Sinan içeri girer. Kardeşi Fatma'ya sıkıca sarılırlar. Fatma tam olarak inanmak için birde ablasına ve abisine annesinin nerede olduğunu sorar. Sinem de annemiz öldü biricik kardeşim der.

Fatma hemen annesinin mezarına gitmek ister. Sinem, Sinan, dayıları Yunus ve Fatma hep beraber mezarlığa giderler. Çok ağlarlar. Dayıları Yunus ağlamamaları için ikna etmeye çalışır. Anneniz ve babanız yoksa ben varım der. Bunu duyan üç kardeş biraz da olsa sevinirler. Sinem mezarlığın yanına oturup kuran okumaya başlar. Okuyup bittikten sonra eve dönerler.

Eve gittiklerinde biraz sohbet ederler. Fatma okula devam etmek istemediğini söyler. Herkes buna karşı çıkar. Fatma bu isteğin üzerine okula devam eder. Sinem, Sinan ve dayıları Yunus Fatma'yı okula bırakırlar.

Ertesi gün kapı alar. Sinem kapıyı açar. Atığında bir postacının geldiğini görür. Postacı dayısı Yunus'u sorar. Sinem de bir dakika diyerek hemen dayısını çağırır. Dayısı Yunus gelir. Bir imza attıktan sonra kendisine mektup geldiğini öğrenir ve mektubu alır. Mektubun köydeki karısı Ayşe Hanımdan geldiğini görür. Mektupta karısının rahatsızlandığı hemen köye

gelmesi gerektiği yazar. Yunus ne yapacağını bilemez. Biraz düşündükten sonra köye gitmeye karar verir. Bu düşüncesini Sinan'a ve Sinem'e açıklar. Sinan ve Sinem de üzülen dayılarını yolcu ederler. Dayıları çocuklar siz korkmayın ben yine sizin yanınıza geleceğim, sizi yalnız bırakmayacağım der. Sinan ve Sinem de tamam dayı gözün arkada kalmasın biz başımızın çaresine bakarız derler. Dayıları köye vardığında Sinan'ı arar ve köye vardığını söyler. Sinan da üzgün bir şekilde yengemden ne haber der. Dayısı da cevap vermeyerek telefonu kapatır. Sinan bunun böyle olmayacağını düşünüp, işe girmeye karar verir. Bu düşüncesini Sinem'e de söyler. Sinem sen nasıl biliyorsan öyle yap der. Sinan öğleden sonra iş bulmak için evden çıkar. Bir bilgisayarçının yanına gider. İşçi arayıp aramadığını sorar.

Bilgisayarcı Ali Bey aslında arıyorum ama dürüst, çalışkan ve yetenekli biri arıyorum der. Sinan da ben bir iş arıyorum da beni alır mısınız? diye sorar. Bilgisayarcı Ali bey Sinanı daha tanımadığı için cevap vermezcesine bakar. Sinan kendini anlatmaya başlar. Ali bey düşünür ki Sinan gibi yetenekli, temiz ve iyi huylu birini neden almayayım ki der. Sinan ise mutluluktan ne yapamayacağını bilmez ve hemen işin başına geçer. Birkaç ay geçtikten sonra Sinan bu işi yürütemez hakle gelir ve işi bırakır. Bu duruma Sinem çok üzülür. Ne yapacağını bilmez. Bu iki kardeş yalnız kaldıklarının farkına varıp sürekli ağlarlar. Artık ne dayıları ne de başka bir akrabaları soruyordu. Aradan zaman geçtikçe kardeş sevgisinin ne anlama geldiğini ve insanları severek yaşamının ne olduğunu anlayarak yaşamayı öğreniyorlardı...

Büşra ERCİYES

MAVİ BUĞU

Günlerden çarşamba. Her zamanki günlük rutinlerimi yeniden uyguluyordum. Saat 6.50 yeni kalktım. Alarmin ötmesine tam on dakika var. Sağıma bakıyorum minik kardeşim annemle uyuyor. Gece korkmuş olmalı. İçeriden bazı sesler geliyor. Babam uyanmış. Servisi bir kez daha kaçırmamak için artık erken kalkmaya başlamıştım. Yatağımdan kalktım ve sessizce odadan çıktım. Kardeşimi uyandırmamalıydım yoksa bütün gün huysuzlanır dururdu. Kapıyı ardımdan kapattım. Babam her zaman ki oturduğu koltukta. Benim geldiğimi duyunca dönüp baktı. Babamın bana o masmavi gözleriyle bakması beni denizin derin karanlık sularında kaybolup yine de kendimi huzurlu hissetmemi, o olmazsa ben diye bir şeyin olmayacağını hissettiriyor. Bana üç kez kızım diye seslenmiş ama ben babamın gözlerine bakarken kendimi kaybetmişim. “Kahvaltı ister misin babacım.” dedim ardından. “Çok sağol canım kızım ben işe giderken alırım bir şeyler.” dedi. Sonra içeriye üstümü giymeye gittim. Okul çantamı aldım ve babamla evden çıktık. Ben okula, babam işe, babam dönüp bana “Çok dikkatli ol kızım, hayat sana istediği her şeyi güzel kızısın Allah’ın varlığını sakın unutma kardeşlerine çok iyi bak benim gözüm Allah’ın izniyle geride kalmayacak gönlüm daima rahat çünkü geriye pırl pırl bir vatan evladı bırakıyorum iyi ki varsın kızım seni çok seviyorum.” “Bende seni çok seviyorum babacım.” ve servisim geldi babamı öptüm, tam arkamı döndüm ve büyük bir ses geldi, bayılmak üzereydim babama

araba çarpmıştı o gözlerinin derinliklerinde kaybolduğum babam şimdi yerde sere serpe yatıyordu. Başından kan geliyordu. Hemen koşup babamın yanına gittim. Elleri buz gibiydi. O masmavi gözlerini açıp tekrar bana gülmesini istiyordum. Hayatımdaki sahip olduğum her şeyi kaybediyordum. Elimden her şey gidiyordu. Hayır beni bırakamazdı. O olmazsa ne yapardım ben, nasıl yaşardım, kim bana öyle bir sevgi verebilirdi ki kimin gözlerine bakıp öyle dalıp gidebilirdim. Beni bırakmamalı, beni izi bırakıp gitmemeliydi bir yere. Sonunda ambulans gelmiş ama ben onun geldiğini bile duymadım. Hemen babamı sedyeye yatırdılar. Bende bindim yanına, elini tek bir an olsun bırakmadım ama bu hiçbir işe yaramdı yanındaki hemşire ölüm saati 8.15 işte o an hayatınım artık eskisi gibi olmayacağını biliyorum fakat kabullenmiyorum. Ama insan kaybettiğini geri getiremiyor. Babam ellerim arasından kayıp gitti sırdaşım, dostum, öğretmenim en önemlisi babam olan insanı kaybettim. Uyandığında hastanedeydim annem sağ tarafımda bir koltukta oturuyordu. Babam nerde diye sordum cevap vermedi. İkincide bağırarak “Babam nerde?” sordum aşağıda diye kekeledi ve ağlamaya başladı. Hemen üstümü giyinip morga gittim. Burası gerçekten soğuk ama ben bu soğuğu hissetmiyorum bile. Girişte soldan 3. Kapıdaki odada. Babamın üstüne beyaz örtü örtmüşler. Hemen yanına gittim. Yüzünü açtılar, suratında çok hafif bir gülümseme var ya da bana öyle geliyor sanki uyanıp tekrar beni o mavi gözlerinin derinliklerinde kaybedecek gibi. Ama öyle bir şey olmayacak, maalesef olmayacak. Hayat insanı kaybettiği şeylerle kavuşturmuyor. Babamın bana son söyledikleri aklıma geldi. Bana gülerek söylediği şeyler “Kardeşlerine çok iyi bak.” bundan sonra sadece onlar için nefes alacağımı biliyorum. Babam hep yanımda kalbimde kalacak. odadan çıkarken «Seni asla unutmayacağım baba.» dedim ve hafifçe el salladım. Sonra o kalın demir kapıyı babamın üstüne kapattılar.

Damla NUR YAĞMURKAYA

İÇ GÜZELLİK

Issız, karanlık gecelerden dumanlı bir geceydi o gece. Mahir isimli yakışıklı, delikanlı bir genç varmış ve o gece aşırı hız yaptığı aracı ile bir yolculuğa çıkmıştı. Ama onu yolda bekleyen olaylardan habersizdi. Mahir bir kaza yapmıştı ama bu kaza aniden gerçekleşmişti. Bir tarafı uçurum, bir tarafı orman ile çevrili yolda ilerliyordu. Bir anda gözleri karardı, başı döndü karşıdan gelen arabayı görmedi ama bu kaza sonrasında gerçekleşenler çok güzel bir mucize olucaktı. Mahir yaptığı kaza sonucu bundan sonraki yaşamında yanında olacak hayat arkadaşını bulmuştu. Mahir kaza yaptığı kişinin iyi olup olmadığını anlamak için “Yardım edin.” diye bağırdı. Birinin yanına yaklaştığını hissetti ve sordu “Siz kimsiniz?” diye sordu. Merhaba dedi ilk önce iyi gibi görünüyorsunuz ağrıyan veya fazla acıyan bir yeriniz var mı, dedi. Böyle başladı ilk konuşma. Mahir konuşmaya başladı kaza yaptığım kişi siz misiniz? İsminiz nedir? diye sordu. Kader isimim, Kader. Kader az önce sorduğu soruyu tekrar sordu ağrıyan bir yeriniz var mı dedi. Mahir evet var kalbim ve bir de neden her yer karanlık, diye sormaya kalmadı ambulanstaki ilk yardım ekipleri aşağı indi. Mahir ambulansa alındı, Kader de takipteydi.

Hastaneye varmışlardı Kader’e hemen sıyrıklarına müdahale ettiler. Mahir’i ise ameliyata almışlardı. Mahir ve Kader üniversite öğrencisiydi. Kader ameliyathanenin önünde perişan bir halde Mahir’i bekliyordu. Ameliyat doktorlara göre

çok iyi geçmişti. Ancak her şey bir hafta için de belli olacaktı. Bu süreç içinde Mahir Kader'den bir istekte bulunmuştu bu istek bana bu bir hafta boyunca yardım eder misin olmuştu. Bir hafta samimi olmuşlardı bile. Bu koca bir hafta böyle geçti. Doktor kontrolünde ise Mahir halen hiç bir şey göremediğini söyledi ama doktor bunu normal karşıladı. Kader ne kadar Mahir'e belli etmemeye çalışsa da içi kan ağlıyordu. Çünkü artık Mahir'den hoşlanıyordu. Doktorlar Mahir için artık yapabilecek bir şey yok dedi. Mahir sınırlı bir şekilde hastaneden ayrıldı. Mahir Kader'e teşekkür etmek için zaman kolluyordu ve o zamanı bulmuştu. Sözlerine "İnsan görmeden de sevebiliyomuş, sana ne desem az." dedi. Kader'de aynı duyguları yaşıyordu. Mahir gözünün iyileşebilmesi üzerine düşünüp duruyordu hep. Doktor, Kader'i aramıştı Mahir için yapabilecekleri bir şey daha vardı. Hastaneye geldiler. Mahir'e yapılan operasyon sonucun da görme yeteneğini yeniden kazanmıştı. Mahir'in bir isteği vardı. Gözlerini açtığı ilk an karşısında Kader'i görmek istiyordu bu isteği oldu. Şans onlardan yanaydı.

Hayat, bu dünyada sevenleri ayırdığı gibi, birleştirebilir de. Sadece zaman. Zaman her şeyin ilacı derler ya aynen öyle...

Aycan KÜÇÜK

HAYALLER VE HEDEFLER

Herkesin bir hayali vardır ve o hayaller zihnimizi güzelleştirenlerdir. Kimi hayal kurar, hayalini gerçekleştirir fakat kimi hayal kurar ve sadece kurmakla kalır çünkü o güzel hayali gerçekleştirecek maddi ve manevi durumları yoktur. Tabii durumları yok diye pes etmezler. Erdem’de öyle bir çocuk. Erdem’in hayali “Arabalar” filmini izlediğinde başladı. O arabaların parlaklığı, o arabaların sesleri, o arabaların hızlılığı onu öyle etkilemiş ki eline kağıt geçse hemen o arabaları çizirdi. Erdem öyle bir arabaya kavuşamayacağını biliyordu ama asla ümidini yetirmedi. “Belki arabaya kavuşmasam bile bir garaj açarım ve orada arabalarla ilgilenirim.” diyordu. Erdem lise öğrencisiydi, 16 yaşındaydı. Erdem’in dersleri pek iyi değildi. Erdem’in annesi ev hanımıydı, babası ise bir inşaat firmasında çalışıyordu. Erdem’in ailesinin maddi durumları pek yoktu. Fakat babası Erdem’in ve eşinin daha rahat bir yaşam sürmeleri için çoğu zaman ek işler de yapıyordu.

Bir gün Erdem internette dolaşırken bir otomotiv mühendisinin çekmiş olduğu videoya denk geldi. Mühendis videoda aldığı eğitimi anlatıyor, yaptığı işi de gösteriyordu. Erdem bu videoyu izlerken derin bir düşünceye daldı. Artık Erdem için karar vakti gelmişti. Erdem otomotiv mühendisi olmaya karar vermişti. Hem böylece hayaline kavuşmuş olacak hem de iyi bir geliri olacaktı. Fakat bu hedefe ulaşabilmesi için önce derslerini düzeltip, sonra bu meslek ile ilgili araştırma

yapması gerekiyordu. Eve döndüğünde bu izlediği videoyu ve verdiği kararı ailesine anlattı. Erdem'in babası o gözlerindeki parıltıyı, sevinçi görmüştü, fakat maddi durumu olmadığı için o mesleğin araştırma kitaplarını nasıl alacaktı? Erdem o kadar kararlıydı ki babası bu durum ile ilgili bir şey söylemedi. Erdem o günden sonra çok değişti, derslerde arkadaşlarıyla konuşmuyor, not tutuyor ve derse katılıyordu. Hocaları Erdem'in soru çözmek için parmak kaldırdığını görünce ilk başta gözlerini ovuyor, sonra o parmak hala havada olunca şaşkınlıkla tahtaya kaldırıyorlardı. Bir gün Erdem'in sınıf hocası, bu kadar değişimin neden olduğunu öğrenmek için Erdem'i yanına çağırırdı. Erdem hocasına durumu anlatınca, hocası kitap maliyetlerinde kendisine katkıda bulunacağını belirtmişti. Fakat Erdem kabul etmemişti. Erdem borç almaktan ya da kendisine maddi yardımda bulunulmasından hoşlanmazdı. Bir gün otomotiv mühendisliği ile ilgili kitap almaya gittiğinde kitapların çok pahalı olduğunu öğrendi. Erdem hayal kırıklığına uğradı ve üzgün bir şekilde eve geldi. Ailesi onu öyle görünce durumu sordular. Erdem de durumu anlatınca onlar da üzüldüler. Erdem ailesi ile konuştu ve okul çıkışlarında çalışacağını söylese de ailesi karşı çıktı. Tabii Erdem bu hiç ailesini dinler mi? Erdem okurken aynı zamanda otomobiller hakkında bilgi almak için sanayide bir işe başladı. Erdem okul çıkışı sanayiye gider, çalışır ve akşam geç vakitlerde eve dönerdi. Ailesi bu durumdan rahatsız olsa da oğullarını öyle hırslı ve kararlı görünce susuyorlardı. Erdem çalışıp kitaplarını almıştı, bu geçen zamanda otomobiller hakkında birçok bilgi öğrenmişti. Bu bilgiler onun ilerideki mesleğinde işine yarayacaktı. Erdem o aldığı kitapların içinde yazanları resmen beynine kazınmış, bir soru sorulduğunda anında cevap verebilecek hale gelmişti. Erdem hayatına bu şekilde devam etti. Aradan 2 yıl geçtikten sonra üniversite sınavına girdi ve ODTÜ'yu kazandı. Erdem'in onca çabası boşa gitmemişti. Ailesi Erdem'i öyle görünce gurur duyuyordu. Aradan 4 yıl geçtikten sonra Erdem yüksek lisans yapmak için birkaç sene daha okudu. Sonra bir

otomobil fabrikasında çalışmaya başladı. Orada geniş bir arkadaş çevresi oluştu. Orada uzun süre çalıştı

En sonunda Erdem parasını biriktirip o fabrikadan ayrıldı. Tanıştığı arkadaşlarıyla konuştu ve kendi otomobil fabrikasını kurdu. O fabrika tüm hayallerini gerçekleştirmişti. Artık kendi markasını kurmuş, kendi arabasını kendi oluşturacaktı. Erdem şunu anladı: “Hayaller, seni hedeflerinin peşinden koşturandır...”.

Emre KURT

GERÇEK SEVGİ

Bebeğimi görebilir miyim?” dedi yeni anne. Kucağına yumuşak bir bohça verildi ve mutlu anne, bebeğinin minik yüzünü görmek için kundağı açtı ve şaşkınlıktan adeta nutku tutuldu! Anne ve bebeğini seyreden doktor hızla arkasından döndü ve camdan bakmaya başladı. Bebeğin kulakları yoktu...

Muayenelerde, bebeğin duyma yetisinin etkilenmediği, sadece görünüşü bozan bir kulak yoksunluğu olduğu anlaşıldı. Aradan yıllar geçti, çocuk büyüdü ve okulda anlaşıldı. Bir gün okul dönüşü eve koşarak geldi ve kendisini annesinin kollarına attı. Hıçkırıyordu.. Bu onun yaşadığı ilk büyük hayal kırıklığıydı; ağlayarak “Büyük bir çocuk bana ucube dedi..” Küçük çocuk bu kadersizliğiyle büyüdü. Arkadaşları tarafından seviliyordu ve oldukça başarılı bir öğrenciydi. Sınıf başkanı bile olabilirdi, eğer insanların arasına karışmış olsaydı. Annesi, her zaman ona “Genç insanların arasına karışmalısın” diyordu, ancak aynı zamanda yüreğinde derin bir acıma ve şefkat hissediyordu.

Delikanlının babası, aile doktoru ile oğlunun sorunu ile ilgili görüştü; “Hiçbir şey yapılamaz mı?” diye sordu.

Doktor “Eğer bir çift kulak bulunabilirse, organ nakli yapılabilir” dedi. Böylece genç bir adam için kulaklarını feda edecek birisi aranmaya başlandı. İki yıl geçti bir gün babası

«Hastaneye gidiyorsun oğlum, annen ve ben, sana kulaklarını verecek birini bulduk ancak unutma bu bir sır» dedi.

Operasyon çok başarılı geçti ve adeta yeni bir insan yaratıldı. Yeni görünümüyle psikolojisi de düzelen genç, okulda ve sosyal hayatında büyük başarılar elde etti.

Daha sonra evlendi ve diplomat oldu. Yıllar geçmişti, bir gün babasına gidip sordu: “bilmek zorundayım, bana bu kadar iyilik yapan kişi kim? Ben o insan için hiçbir şey yapamadım...” Bir şey yapabileceğini sanmıyorum” dedi babası, “fakat anlaşma kesin, şu anda öğrenemezsin, henüz değil...” Bu derin sır yıllar boyunca gizlendi. Ancak bir gün açığa çıkma zamanı geldi..

Hayatının en karanlık günlerinden birinde, annesinin cenazesi başında babasıyla birlikte bekliyordu. Babası yavaşça annesinin başına eline uzattı; kızıl kahverengi saçlarını eliyle geriye doğru itti; annesinin kulakları yoktu. “Annen hiçbir zaman saçını kestirmek zorunda kalmadığı için çok mutlu oldu” diye fısıldadı babası”.. ve hiç kimse, annenin daha az güzel olduğunu düşünmedi değil mi?”

Zehra Miray YILMAZ

İŞ KAZASI

Ali nihayet uyandı. Anasını kucakladı. Her sabah yaptığı gibi yorganı kafasına büsbütün çekti. Anası yorganın dışın-da kalan ayaklarını gıdıkladı. Yataktan bir hamlede fırlayan oğluyla beraber tekrar yatağa düştükleri zaman bir genç kız kahkahasıyla gülen kadın artık mesut sayılabilirdi.

Anasının çocuğundan, çocuğun anasından başka gelirleri var mıydı? Yemek odasına kucak kucağa geçtiler. Kahvaltılarını yine aynı neşe ile yaptılar. Ali her seferinde bir iş kazasının da ölen babasını unutamıyordu.

Bir sabah Ali yine uyandı. Biricik anasını kucakladı. Ali'nin anasından başka kimi vardı ki? Şu dünyada yapayal-nızdılar. Babasını yıllar önce bir fabrika kazasında kaybetme-nin acısıyla yaşıyordu. Zaman zaman babasıyla geçirdikleri anıları aklına geliyordu. Ne zaman dışarıya çıksa o caddelerde sokaklarda her yerde babasını hatırlar gibi olurdu ve bu onu çok üzzerdi. Bu olanları engellemek istese de olan olmuştu.

Parasız, yetim, çaresiz bir çocuktur. Anası oğlunu iyi okullarda okutabilmek için gecesini gündüzüne katar, para kazanmaya çalışırdı. Anası ne kadar çalışsa da maddi durum-ları iyi değildi. Ali artık anasını öyle görmeye dayanamıyordu. Anası yoksul, zayıf, eski meşruluğunu yaşayamayan bir kadındı. Artık anasını da kaybetme korkusuyla yaşayamaya-

cağından okuldan arta kalan zamanlarda evi geçindirmek için bir iş bulmaya karar verdi.

Mahalledeki kahveci Ahmet Efendi'nin yanında çay servisi yapmaya başlamıştı. Ahmet Efendi kaba, inatçı, halden anlamayan bir adamdı. Kahvehanenin kapısından içeri girdi. Sigara dumanlarıyla nefes buğularından kahvenin pencereleri o kadar sislenmişti ki, dışarıda şarıl şarıl yağan yağmurun ancak sesi iştiliyor, camlardan süzülen damlalar içerden görünmüyordu. Ali bu durumdan pek hoşnut olmasa da katlanmak zorundaydı.

Bir gün kahvenin kapısı aralanarak içeriye sekiz on yaşlarında bir kız başı uzandı. Kıvrıcık saçları ensesine yapışmış, gözleriyle şaşkın ve kararsız, etrafı süzdükten sonra oralarda dolaşan Ali'yi çağırdı, bir şeyler söyledi. Ali, evlerine gitmeye başlayan müşterilerin aralarından sıyrılarak Ahmet Efendi'nin yanına geldi ve kara gözlüklerini düzeltmeye çalışan Ahmet Efendi'ye:

-”Ahmet Efendi! Annem rahatsızlanmış benim eve gitmem gerek.” dedi.

Ahmet Efendi birkaç dakika iskemlede ses çıkartmadan oturduktan sonra Aliye:

-Gidebilirsin! diye mırıldandı.

Sonra Ali hiç arkasına bakmadan koşmaya başladı. Evinin yolunu tutarken ileride bir fabrikada yangın çıktığını ve çoğu kişinin orada mahsur olduğunu gördü insanların Aliye ihtiyaçları vardı ama annesinin de biricik oğlundan başka kimsesi yoktu. Onu kaybetmekten korkan çaresiz bir kadındı. Ali yangının giderek büyüdüğünü itfaiyelerin daha gelmediğini duyduğunda olay yerine koştu. İçeriye girmeye çalışan Aliye polisler engel oluyordu. Çaresiz Ali fabrikaya girip insanları kurtarmak için can atarken vakit kolladı. Polislerin

engelini aşan Ali hızlı adımlarla içeriye atıldı. Annesinin içinde bir korku, bir panik vardı. Hava kararmak üzereydi. Oğlu ortalıklarda yoktu. Çaresiz kadın oturduğu yerden ayağa kalkıp kahvehanenin yolunu tuttu. Yolda insanların o yüzündeki tebessüm ürkütücüydü. Kadının içindeki korku giderek büyümekteydi. Kahvehaneden içeri girdi. Karşısında Ahmet Efendiyi gördü. Oğlunu sordu ama oğlu kahvehanede yoktu evinin yolunu tutmak üzere çıkmıştı. Çaresiz, yapayalnız kalan kadın tekrar evinin yolunu tuttuğunda fabrikanın yanıp kül olduğuna ve onca cesetler çıkarıldığını görüyordu. Yavaş adımlarla koşarak olayın olduğu yere vardı. Ümitsizce kocasının cesedinin çıkmayacağını bekler gibi bu seferde oğlununkini beklememek için hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. Oğlunu kaybederse dayanamaz bu iki acıyla yıllarca yaşayamazdı. Sonunda fabrika zor çalışmaların ardından iki saatte söndürülmüş manzara kötü bir görünüme bir kez daha şahit olmuştu. Oğlunun yanına bedenini gören kadının hayatı başına yıkılmıştı. Aylar yıllar geçse de bu iki acıyla yapayalnız kalan kadın oğlunun bu kahramanlıklarını unutmayıp onun sayesinde kurtulan insanlar karşısında oğluyla gurur duyar ve oğlunu hep içinde yaşatmaya bir ömür hazırdı.

Ayşe Nur ÖKTEN

SON ELVEDA

Güneşin kaybolmaya başladığı zamanlarda sonunda Madam Alina'nın verdiği davette sözde bitmişti. Asıl gelme amaçları olan yemeklerini yiyenler toplanmayı bir bahane ile terk ediyor, orada kalan erkekler bilgi alışverişi bahanesi ile başındakileri eleştirmek için başka bir odaya geçmiş, büyük salonda sadece hizmetçiler, Madam Alina onun arkadaşı Madam Julya ve çocukları vardı. Alina verdiği yemekli davete rağmen gergin görünüyordu ve arkadaşı bunu fark etmişti. Julya, bakışları sürekli büyük kapıda olan Alina'ya «Seni bu kadar endişelendiren şey nedir?» dediğinde, Alina yaşadığı dünyaya resmen geri dönmüştü. «Nereden anladın endişeli olduğumu?» Julya bir tebessüm ile cevap verdi arkadaşına. «Andrey değil mi seni bu kadar endişelendiren?» Alina kafasını hafifçe salladığında başka birisi daha konuşmalarına katılmıştı. «Merak etmeyiniz Madam Alina... Andrey en kısa zamanda burada olacaktır. Onu tanrı her türlü kötülükten koruyacak ve size gelmesini sağlayacaktır, sakın korkmayınız! «Bunu diyen kişi Madam Julya'nın en büyük kızı Lisa»ydı. Aslında Lisa'nın söylediklerinde bir kusur yoktu fakat Madam Alina her zaman kötüye yoran bir kadındı. Alina'nın yüzünün asıldığını gören Julya kızına dönüp bağırdı: “Ben sana buradan git dememiş miydin ha! Sen bizi mi dinliyorsun yoksa?” Lisa annesinin söyledikleri karşısında donakalmıştı. Ayağa kalkıp elbisesinin eteğini düzeltirken annesinin arkadaşına Rusça olarak “Umarım Lisa, Andrey ile evlendiğinde kendine

gelir!” dediğini duydu. Başından aşağı kaynar su dökülmüşe dönen Lisa koşarak büyük salondan çıktı ve bahçenin sonunda onu bekleyen atlı arabaya doğru koştu. Koşarken karanlıktan dolayı etrafını görmesi imkansızdı. Biraz da sakar bir kızdı ve bunlar birleşince birine çarpması hiç şaşırtıcı olmamıştı. Asıl şaşırtıcı olan şey çarptığı kişinin az önce adı geçen Andrey olmasıydı. Lisa çarpmanın şiddeti ile yere düşmüştü fakat Andrey dikili bir heykel gibi ayakta dimdik duruyordu. O da çarpıştığı kişiyi gecenin karanlığında seçebildiğinde eğildi ve elini uzattı. Lisa “Çek ellerini.” dedi ve yerinden hızlıca kalkarak bahçenin sonuna doğru koştu. Andrey az önce ne yaşadığını kavrayamadan her şey olup bitmişti. Eve girdi ve etrafına boş boş bakındı. Annesi kollarını açmış Andrey’e doğru yürüyordu. Annesinin arkasındaki Madam Julya’nın bakışlarıyla kendine geldiğinde eliyle annesine dur işareti yaptı. “Sevgili anneciğim... Lisa nerede?” Julya’nın gözleri açılmıştı, Lisa çoktan gitmiş olmalı diye düşündü. Onu geri çağırılmazdı da... “Eve gitmek istediğini söyledi ve gitti.” dedi. Andrey, Julya’nın yalan söylediğini anlamıştı. Girdiği kapıdan yeniden dışarı çıktı ve bahçenin sonunda bekleyen arabasına sürmesini söyledi. Kısa olan yol boyunca kötü şeyler düşünmekten kendini alamamıştı. Ne denebilirdi ki? Annesinin oğluydu işte... Zor da olsa istediği yere vardığında Andrey arabadan indi ve Madam Julya’nın evine baktı. Eve girdiğinde evin hizmetçileri onun peşine takılmışlardı.

Andrey, Lisa’nın odasına çıktığında kapısını yarı açık buldu. Kapıyı araladığında ise onu yerdeki elbiseler, takılar, makyaj malzemeleri ve kitaplar karşıladı. Odaya girdi ve etrafa bakındı. Adımını attığı bir yerde bir şeyin sesini duydu ve yere baktı. Yerde bir kağıt duruyordu. Andrey onu yerden aldı ve okumaya başladı: “Ben Lisa... Herkes tarafından sevilen Madam Julya’nın terbiyesiz, saygısız kızı Lisa... Eğer bu kağıdı bulduysanız size mutlu haberi vermek için tam zamanı. Gidiyorum! Giderken sizlere eşyalarımı bırakmakta bir sakın-

ca görmüyorum. Anneciğim sizlere elbiselerimi bırakıyorum. O soyтары kıyafetleri içerisinde beni mutlu sanıyordunuz değil mi? Alın çok değer verdiğiniz kumaş parçaları sizin olsun!

Takılarımı ve makyaj malzemelerimi arkadaşlarıma bırakıyorum... Sizlerin sahte yüzlerinizi saklamaya yardımcı olmazlar belki ama alın yine de sizin olsun.

En değerli eşyalarımı ise dostum Andrey'e bırakıyorum... Sevgili Andrey, kitaplarımı sana bırakıyorum ve onlara çok iyi bakacağını biliyorum. Bu hayatta bana gerçekten yoldaşlık eden sihirli dünyalar senin olsun. Eğer bir gün kalbinin derinliklerinde benim özlemimi çekersen sana verdiğim kitaplardan birini aç ve oku. Çünkü ben tanrının bize sunduğu kelimelerde seni bekliyor olacağım. Elveda...»

Beyza ANUŞOĞLU

İSTEMEDEN ÖLÜYORUM

Ayhan 17 yaşında lise sona giden bir çocuktur. Ayhan'ın ailesi terör yerinde yaşadığı için içerisinde hep bir korku ile çocuklarını okutmuşlardır.

Ayhan liseyi bitirmesini az kalmıştır ve üniversite seçimlerini yapma zamanı gelmiştir. Ayhan'ın dersleri çok iyidir okulda hep birinci olmuş, rakiplerini kolayca elemiş bir çocuktur! Ayhan dersleri dışında zehir gibi bir zekaya sahiptir bütün olayları akıllıca çözer tartar ve biçerdi.

Ailesi Ayhan'ın bu zekâsını daha güzel yerlerde daha güzel şekilde kullanmasını ister ve bu yüzden ailesi Ayhan'ı Ankara'ya üçüncü kişilik Çekirdek bir aileye sahip olan dayızın yanına gönderirler Ayhan Ankara'da okuyacağım için çok heyecanlıdır yeni ortam, büyükşehir, yeni bir sayfa. Ayhan'ın bu sevinci bütün ailesini mutlu etmiştir.

Aradan aylar geçmiştir ve Ayhan'ın artık gitme vakti gelmiştir. Ayhan'ın ailesinden uzak düşeceği için hüzünlüdür ama Ankara onun hayalidir ve bu hayalini gerçekleştireci için çok mutlu ve heyecanlıdır. Ayhan zor olsada annesi, babası ve kardeşleri ile vedalaşır ve Ankara'ya gitmek için yola koyulur. Ayhan uzun bir otobüs yolculuğu sonunda hayallerindeki şehre varmıştır. Ürküyordu çünkü burada yalnızdı çekiniyordu ama o ayağını yere sağlam bir şekilde bastıVe terminatör-

den çıkıp onu bekleyen dayısının yanına gitti. Dayısıyla doya doya selamlaşan Ayhan artık yeni hayatına merhaba demişti.

Ayhan artık üniversiteli bir genç olmuş Ankara'ya taşınmış ve kendine güzel bir ortam kurmuştur. Her gün her gece eğlence goy, loy derken derslerini tamamen boş lamıştır.

Ayhan'ın dayısı özel güvenlidir bu yüzden evde çok bulunmaz ve akli karısından küçük kızında kalırdım ama Ayhan'ın dayısı Ayhan'ın orada olduğunu bildiği ve Ayhan'a güvendiği için rahattır artık. Onları koruyup sahiplendi yeni düşünüyordu oysaki Ayhan Ankara'ya geldiğinden beri bambaşka bir insana dönüşmüştür artık kötü Alışkanlıklara vardır. İçki, sigara, iddaa gibi yollara düşmüştür. Ayhan bu durumdan çok memnundur. Ama yengesi tam tersi artık Ayhan'ı kendi oğlu gibi benimsemiştir bu yüzden her gün onu uyarıyor ve kahroluyor ama Ayhan asla söz dinlemiyordur.

Ayhan'ın durumu gittikçe kötüleşiyor artık Ayhan'a kimseye söz geçiremiyordu. Ayhan buse nesini zar zor Bir şekilde bitirmiştir ama hala aynı kötü alışkanlıklara devam eden ailesinin dayısının gece gündüz çalışıp kazanıp oda verdi paraları karıya kıza, İddayı yatırarak car cur eder. Ayhan'ın ailesi yengesi perişan olmuştur artık Ama ellerinden hiçbir şey gelmiyordur. Ayhan'ın başka şehirde yaşıyon kuzenlerinden artık Ankara'da Ayhan'ın dayısının evinde yaşamaya başlar. Ayhan'ın dayısı yengeleri ile hep arkadaş ilişkisi yaşar onların gönüllerini hep hoş tutar ama Ayhan'ın öbür kuzenlerinden Ayhan gibi kötü alışkanlıklar olan insanlardır. Geldiği zaman artık işler çığırından çıkmıştır ve artık Ayhan'ın dayısı olaylara el atar ve bunlara güzel uzar çeker ama Ayhan girdiliği durdurmaya yetmez hatta Ayhan ve kuzenleri bu olaydan sonra kendilerine bir ev kiralamaya karar verirler. Ayhan'la birlikte sarhoş ailesinden gelen parayı ortaya koyarak beş kişi iki artı 2+1 bir daire ev kiralarlar artık Ayhandan rahatı yoktur.

Artık Ayhan'ın her gün goygoy eğlence peşinde orada burada geçer artık o kadar olayı dağıtmışlardı ki paralarını idda da ki derken Kira yetiştiremiyordu ve ev sahibi kapıya dayanmıştır. Ayhan artık İşin içinden çıkamaz ve dayısının kapısına gider dayısından yardım ister. Dayısının da aklıyla Ayhan tekrar dayısına dayısının kurallarıyla biraz daha dizginleri işti kendini ama hala kötü huylarına devam ediyordu artık eline geçen tüm parayı charter etmeden yarısı gidiyordu. Ayhan hala derslerine karşı ilgisiz ve bu yüzden üçüncü sınıfta kalmıştır alması ile birlikte artık üniversiteyide bırakmıştır bu yüzden dayısına da daha fazla yük olmak istemez iş hayatına atılır bir şekilde bir torpilli bir kuruyemiş şirketinde işe alınır ve parasını kazanmaya başlar aylar sonra belirli bir miktarda toplar ve Ankara'ya yanına gelen erkek kardeşiyle dayısına çok yakın bir ev tutar her ne olursa olsun kız kardeşi gibi olan kuzeni annesi gibi olay yengesinden hem arkadaşı hem babası gibi olan dayısından fazla uzaga gitmek istemez. Günler geçtikçe hayatı daha şekil almaya başlar ve düzene girer.

Ayhan artık 27 yaşında koca adam olmuştur ama hala gençliğinde ona kalan kötü alışkanlıklarından kurtulamamıştır. Her ay aldığı maaşın yarısını iddaya yatıran Ayhan artık Buda yetmez maaşının hepsini buna yatırır yetmez eşten Dostan borç da almaya başlar Buda farkedene erkek kardeşi onu uyarır ama Ayhan her zamanki gibi kafasının dikine gider. Artık Ayhan'ın yatıy gittikçe kötüleş şişmeye başlar iddayı borçlarına ödeyemez olur. Bu yüzden dayısına gider dayısından güzel bir azar işitir ama dayısı ne olursa olsun onun için o Mevlâyı borçlarını ödemesi için çıkarır verir. Ama bu Ayhan'a utandırmaz Ayhan hala iddayı iki içkiye kumara kıza devam eder. Ayhan yine borca batır bu sefer Mevla daha büyüktür ödeyemez ama dayısının yanına da gidemezdim bu iki sefer babasının kapısına dayanır babası her ne kadar istemesede Ogludur sonuçta der ve öder bunlar böyle tekrarlamaya devam eder artık babası da Oğluyla baş edemez alır karşısına

oğlum iyi bir nasihat çeker. Buna rağmen Ayhan durmaz devam eder borç üstüne borç yapar.

Ayhan ödenir deyip hala bok yapmaya devam eder. Artık Ayhan'ın yaptığı borçlar büyük bir Mevlaya ulaşır ödeyemeyeceği başkasından da alamayacak kadar büyük bir Mevlaya ulaşır, Ayhan ne yapacağını bilemez bunalıma girer artık her şey onun için daha zor olmaya başlar öyle ki artık kendi canına kıymayı bile düşünüyorum bunu erkek kardeşinin yanında dile getirir. Ama erkek kardeşi Ayhan'ı bu konuda ciddiye almaz, bir gün Ayhan iş dolayı şehir dışına çıkar ama akli hala borçların dedin nasıl ödeyeceğim diye kanakana düşünün artık çok çaresizdir yapacak hiçbir şeyi kalmamıştır ve bunu onu artık çok endişelendirdi hafta sonu şehir dışına gidip geçiren Ayhan kendini çok yorgun çaresiz ve bitmiş hisseder bunalıma giren Ayhan'ı karar alır ve bu kararını gerçekleştirmek için Ankara'ya döndüğünde şirkete gider Siri şu Tattın karısından çok büyük bir Mevla çıkar ve evine gider kardeşi uyuyordur ona iyice bakayım başına bir Öpücük kondur başının ucuna biraz para koyar ve o eve bir daha gelmemek şartıyla çıkar gider. Ertesi gün erkek kardeşi yine karıya kıza gitmiştir hiç alamamış merak etmemiştir Ama Ayhan eve gelmemiştir artık endişelenme iştir Ali aramıştır abisini ama cevap alamamıştır bunun üzerine bir daha aramıştır bu sefer telefonuna tamamen ulaşamıyor dur. 50 abisi için artık endişelenmeye başlamıştır ama biraz daha beklemiştim Hala ses seda yoktur artık ali korkmaya başlamıştır dayısına gitmişti dayısı da biraz daha beklemesini söylemiştir ama bir yandan herkes telefonla aramış onu arıyordu ama kimse cevap alamıyordu. Bunun üzerine ali abisinin tüm arkadaşlarını arar ve Ayhanım sorar ama kimse Ayhan'ı görmemiştir. Durum gitgide ciddileşir ve dayısı ile Ayhan aramaya karar verirler ve gideceği mekanları gezip gezerler ama kimse orada görmemiştir Ayhan'ı sonra Ali'nin telefonu çalar ali yavaş yavaş numarayı açar ve bir ses beni merak etmeyin söyle anneme der ve alınır suratına

kapatır arayan ayhandır aylık oluktu ve öfkeyle on numarayı bir daha arar ama numara düşmez çünkü Ayhan kardeşine ankesörlü telefonlardan aramıştı artık daha fazla bekleyemeyen Ali ve dayısı karakola gider ve durumu anlatırlar.

Bu durumu şüpheli bulan polis 48 saati bekler ve 48 saat Ayhan'dan kimse haber alamaz bunun üzerine, polis harekete geçer ve Ali'yi arayan ankesörlü bulurlar bunun üzerine ali etraftaki tüm esnaf, cafeleri varsa abisinin fotoğrafını gösterir ve sorar adam bir garson bu adamın bugün gelip yarın yarım saat oturup gittiğini söyler. Ali sevine dayısına söyler polislere giderler haber verirler o anda poliste bir delil daha gelir bu işaret şirketten gelir bir mektup. Mektup Ayhan'ın Ayhan tarafından patronuna yazılmıştır mektupta aldığı Mevlâyı söyle üzerine sunar ve helallik istemiştir. Bunun üzerine olayın yarısı çözülmüş de ama hala ailesi akrabaları neden yaptığını bilmiyorlardı o gün başka haber alamadı eve ertesi Ayhan'ın ailesi bir kargo gelmiştir bu kargonun Ayhandan geldiğine göre aile büyük heyecan açar zarfı ve içinde bir mektup görürler bu mektupta Ayhan'ın intihar mektubudur.

Ayhan bu mektupta başından geçenleri ben o parayı borçları ödeyemeyip yurtdışına kaçmayı ve kendine yeni bir hayat kurmak için çaldığına ama bu vicdan azabı ile yaşayamam yaşayamadığını ve artık dayanamadığını yazmış ve mektubu 'ömektubun sonu' diyerek bitirmiştir.

Ayhan o gün korkunun mektubu verdiği saatte kendini asarak öldürülmüştür.

Mektubun sonu;

Özür dilerim anne senin istediğin gibi bir evlat olmadım.

Özür dilerim baba sana yakışır bir evlat olmadım.

Özür dilerim dayı senin hep örnek aldım ama senin gibi olamadım.

Özür dilerim yenge emeklerini hiçe saydım hak ver etmedim.

Özür dilerim ali seni yanı yarı yolda bıraktım, sana iyi abilik yapamadım.

İrem BOZAN

*Küçük adımlardan
büyük başarılarla...*

"Kraal"

ISBN: 978-975-11-4516-1

9 789751 145161

Mayıs 2018